

Dziennik Urzędowy L 268

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 53

12 października 2010

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej** 1
- ★ **Rozporządzenie Komisji (UE) nr 905/2010 z dnia 11 października 2010 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 w zakresie wartości progowych dla dodatkowych ceł za ogórki, karczochy, klementynki, mandarynki i pomarańcze**..... 19
- ★ **Rozporządzenie Komisji (UE) nr 906/2010 z dnia 11 października 2010 r. zmieniające po raz 137. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami** 21
- Rozporządzenie Komisji (UE) nr 907/2010 z dnia 11 października 2010 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 23
- Rozporządzenie Komisji (UE) nr 908/2010 z dnia 11 października 2010 r. zmieniające ceny reprezentatywne oraz kwoty dodatkowych należności przywozowych w odniesieniu do niektórych produktów w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (UE) nr 867/2010 na rok gospodarczy 2010/11 25
- Rozporządzenie Komisji (UE) nr 909/2010 z dnia 11 października 2010 r. ustalające współczynnik przydziału mający zastosowanie do wniosków o wydanie pozwoleń na wywóz sera do Stanów Zjednoczonych Ameryki w 2011 r. w ramach niektórych kontyngentów GATT 27

Cena: 3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)
PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 910/2010 z dnia 11 października 2010 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 869/2010 ustalające należności celne przywózowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 października 2010 r.	29
---	----

DECYZJE

2010/612/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie środka C 48/07 (ex NN 60/07) wdrożonego przez Polskę na rzecz WRJ i WRJ-Serwis (notyfikowana jako dokument nr C(2010) 4476) ⁽¹⁾ 32

2010/613/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 8 października 2010 r. wprowadzająca odstępstwo od decyzji 92/260/EWG i 2004/211/WE w odniesieniu do odprawy czasowej niektórych zarejestrowanych samców koni uczestniczących w zawodach jeździeckich podczas próbnych zawodów przedolimpijskich w 2011 r. lub igrzysk olimpijskich lub paraolimpijskich w 2012 r. w Zjednoczonym Królestwie (notyfikowana jako dokument nr C(2010) 6854) ⁽¹⁾ 40

Sprostowania

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) nr 665/2010 z dnia 23 lipca 2010 r. dotyczącego wydawania pozwoleń na przywóz ryżu w ramach kontyngentów taryfowych otwartych rozporządzeniem (WE) nr 327/98 dla podokresu lipiec 2010 r. (Dz.U. L 193 z 24.7.2010)	43
---	----

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 904/2010

z dnia 7 października 2010 r.

w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej

(wersja przekształcona)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1798/2003 z dnia 7 października 2003 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości dodanej ⁽³⁾ zostało wielokrotnie zmienione w znacznym zakresie. W związku z tym, że wprowadzone mają zostać kolejne zmiany, dla większej jasności rozporządzenie to powinno zostać przekształcone.

(2) Należy udoskonalić instrumenty mające na celu zwalczanie oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „VAT”) zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1798/2003 oraz uzupełnić je zgodnie z konkluzjami Rady z dnia 7 października 2008 r., z komunikatem Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie skoordynowanej strategii mającej na celu poprawę walki z oszustwami związanymi z podatkiem od wartości dodanej w Unii Europejskiej oraz zgodnie ze sprawozdaniem Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1798/2003 w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości

dodanej (zwanym dalej „sprawozdaniem Komisji”). Przepisy rozporządzenia (WE) nr 1798/2003 należy również doprecyzować pod względem redakcyjnym i praktycznym.

(3) Uchylenie się od opodatkowania i unikanie opodatkowania przekraczające granice państw członkowskich prowadzą do strat budżetowych i naruszenia zasady sprawiedliwego opodatkowania. Mogą one również powodować zakłócenia w przepływie kapitału oraz zakłócenia warunków konkurencji. Tym samym wpływają one na funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

(4) Zwalczanie uchylania się od opodatkowania VAT wymaga ścisłej współpracy między właściwymi organami każdego z państw członkowskich odpowiedzialnymi za stosowanie przepisów w tej dziedzinie.

(5) Środki harmonizacji podatkowej podjęte w celu zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego powinny obejmować ustanowienie wspólnego systemu współpracy między państwami członkowskimi, w szczególności w zakresie wymiany informacji, za pomocą którego właściwe organy państw członkowskich miałyby pomagać sobie wzajemnie oraz współpracować z Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania VAT w odniesieniu do dostawy towarów i świadczenia usług, wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów oraz importu towarów.

(6) Współpraca administracyjna nie powinna prowadzić do nienależytego przenoszenia obciążeń administracyjnych między państwami członkowskimi.

(7) W celu poboru należnego podatku państwa członkowskie powinny współpracować, aby pomóc zapewnić dokonanie prawidłowego wymiaru VAT. W związku z tym muszą nie tylko kontrolować prawidłowość stosowania podatku należnego na swoim własnym terytorium, ale również udzielać pomocy innym państwom członkowskim w celu zapewnienia prawidłowego stosowania podatku związanego z działalnością prowadzoną na ich własnym terytorium, ale należnego w innym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 5 maja 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia z dnia 17 lutego 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. L 264 z 15.10.2003, s. 1.

- (8) Kontrola prawidłowości stosowania VAT w transakcjach transgranicznych podlegających opodatkowaniu w państwie członkowskim innym niż to, w którym dostawca towaru lub usługodawca mają siedzibę, opiera się w wielu przypadkach na informacjach, które państwo członkowskie siedziby posiada lub które państwo to może dużo łatwiej uzyskać. Skuteczny nadzór nad takimi transakcjami jest zatem uzależniony od tego, aby państwo członkowskie siedziby gromadziło lub było w stanie gromadzić te informacje.
- (9) W celu ustanowienia systemu jednego okienka przewidzianego w dyrektywie Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ oraz w celu stosowania procedury zwrotu w odniesieniu do podatników niemających siedziby w państwie członkowskim zwrotu, przewidzianej w dyrektywie Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określającej szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim⁽²⁾, niezbędne są zasady wymiany informacji między państwami członkowskimi oraz zasady przechowywania przez nie takich informacji.
- (10) W sytuacjach transgranicznych ważne jest uściślenie obowiązków każdego z państw członkowskich, tak aby umożliwić skuteczną kontrolę podatkową w państwie członkowskim, w którym podatek jest należny.
- (11) Aby system VAT mógł prawidłowo funkcjonować, niezbędne jest elektroniczne przechowywanie i przesyłanie niektórych danych do celów kontroli VAT. Umożliwiają one szybką wymianę informacji i zautomatyzowany dostęp do informacji, co ułatwia zwalczanie oszustw. Można to osiągnąć dzięki rozbudowie baz danych podatników VAT i ich transakcji wewnątrzspółnotowych, tak aby bazy te zawierały również szereg informacji dotyczących podatników i ich transakcji.
- (12) Państwa członkowskie powinny wprowadzić w życie stosowne procedury weryfikacji w celu zapewnienia, aby informacje były aktualne, porównywalne i wysokiej jakości, co zwiększy ich wiarygodność. Należy jasno określić warunki wymiany danych przechowywanych elektronicznie oraz zautomatyzowanego dostępu państw członkowskich do tych danych.
- (13) Aby skutecznie zwalczać oszustwa, konieczne jest zapewnienie wymiany informacji bez uprzedniego wniosku. W celu ułatwienia wymiany informacji należy określić kategorie informacji, dla których należy ustanowić wymianę automatyczną.
- (14) Jak wskazano w sprawozdaniu Komisji, przekazywanie informacji zwrotnych jest odpowiednim sposobem zapewnienia stałej poprawy jakości wymienianych informacji. Należy zatem stworzyć ramy dla przekazywania informacji zwrotnych.
- (15) Do celów skutecznej kontroli VAT w odniesieniu do transakcji transgranicznych należy przewidzieć możliwość przeprowadzania przez państwa członkowskie
- jednoczesnych kontroli oraz umożliwić obecność urzędników z jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego w ramach współpracy administracyjnej.
- (16) Podmioty gospodarcze coraz częściej korzystają z możliwości potwierdzania ważności numerów identyfikacyjnych VAT za pośrednictwem Internetu. System potwierdzania ważności numerów identyfikacyjnych VAT powinien umożliwiać podmiotom gospodarczym zautomatyzowane potwierdzanie stosownych informacji.
- (17) Niektórzy podatnicy podlegają szczególnym obowiązkom, różniącym się od tych, które obowiązują w państwie członkowskim, w którym mają siedzibę, w szczególności w dziedzinie fakturowania, gdy dostarczają oni towary lub świadczą usługi klientom mającym siedzibę w innym państwie członkowskim. Należy ustanowić mechanizm umożliwiający tym podatnikom łatwy dostęp do informacji na temat takich obowiązków.
- (18) Praktyczne doświadczenia z ostatniego czasu dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 1798/2003 w zakresie zwalczania „oszustw karuzelowych” pokazują, że w niektórych przypadkach wprowadzenie mechanizmu znacznie przyspieszającego wymianę informacji, rozszerzającego jej zakres i polepszającego jej ukierunkowanie jest nieodzowne dla skutecznego zwalczania oszustw. Zgodnie z konkluzjami Rady z dnia 7 października 2008 r., w ramach niniejszego rozporządzenia należy ustanowić zdecentralizowaną sieć bez osobowości prawnej – pod nazwą Eurofisc – przeznaczoną dla wszystkich państw członkowskich, w celu propagowania i ułatwiania wielostronnej i zdecentralizowanej współpracy pozwalającej podejmować ukierunkowane i szybkie działania służące zwalczaniu szczególnych rodzajów oszustw.
- (19) Państwo członkowskie konsumpcji jest w pierwszym rzędzie odpowiedzialne za zapewnienie wypełniania obowiązków przez dostawców towaru lub usługodawców niemających siedziby w tym państwie. W tym celu stosowanie tymczasowej procedury szczególnej dla usług świadczonych drogą elektroniczną przewidzianej w tytule XII rozdział 6 dyrektywy 2006/112/WE wymaga określenia zasad dotyczących dostarczania informacji oraz przekazywania pieniędzy między państwem członkowskim identyfikacji a państwem członkowskim konsumpcji.
- (20) Informacje uzyskane przez państwo członkowskie od państw trzecich mogą być bardzo użyteczne dla innych państw członkowskich. Podobnie informacje uzyskane przez państwo członkowskie od pozostałych państw członkowskich mogą być bardzo użyteczne dla państw trzecich. W związku z tym należy określić warunki wymiany takich informacji.
- (21) Przepisy krajowe dotyczące tajemnicy bankowej nie powinny stać na przeszkodzie stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (22) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć wpływu na inne środki przyjmowane na poziomie unijnym, przyczyniające się do zwalczania oszustw w dziedzinie VAT.
- (23) W trosce o skuteczność, szybkość i koszty, niezbędne jest, aby informacje przekazywane na mocy niniejszego rozporządzenia były w miarę możliwości przekazywane drogą elektroniczną.

(1) Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

(2) Dz.U. L 44 z 20.2.2008, s. 23.

- (24) Ze względu na powtarzalność pewnych wniosków oraz na różnorodność językową Unii ważne jest upowszechnianie stosowania standardowych formularzy w ramach wymiany informacji, tak aby umożliwić szybsze rozpatrywanie wniosków o udzielenie informacji.
- (25) Terminy udzielenia informacji określone w niniejszym rozporządzeniu należy rozumieć jako maksymalne nieprzekraczalne okresy, przyjmując zasadę, że – aby współpraca była skuteczna – informacje, które są już dostępne wezwanemu państwu członkowskiemu, powinny być przekazywane bez dalszej zwłoki.
- (26) Do celów niniejszego rozporządzenia należy rozważyć ograniczenie niektórych praw i obowiązków ustanowionych w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾ w celu zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 13 ust. 1 lit. e) tej dyrektywy. Ograniczenie to jest konieczne i proporcjonalne ze względu na potencjalną utratę dochodów przez państwa członkowskie oraz na żywotne znaczenie informacji objętych niniejszym rozporządzeniem dla skutecznego zwalczania oszustw.
- (27) Ponieważ środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia są środkami o zasięgu ogólnym w rozumieniu art. 2 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽²⁾, środki te muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną przewidzianą w art. 5 tej decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie określa warunki współpracy pomiędzy właściwymi organami państw członkowskich odpowiedzialnymi za stosowanie przepisów ustawowych dotyczących VAT oraz współpracy tych organów z Komisją, w celu zapewnienia przestrzegania tych przepisów ustawowych.

W tym celu niniejsze rozporządzenie określa zasady i procedury umożliwiające właściwym organom państw członkowskich współpracę oraz wymianę między sobą wszelkich informacji, które mogą pomóc w dokonaniu właściwego wymiaru VAT, w kontrolowaniu prawidłowego stosowania VAT, w szczególności w odniesieniu do transakcji wewnątrzwspólnotowych, oraz w zwalczaniu oszustw w dziedzinie VAT. W szczególności określa ono zasady i procedury umożliwiające państwom członkowskim gromadzenie i wymianę takich informacji drogą elektroniczną.

2. Niniejsze rozporządzenie określa warunki udzielania przez organy, o których mowa w ust. 1, pomocy w zakresie ochrony dochodów z VAT we wszystkich państwach członkowskich.

3. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na stosowanie w państwach członkowskich zasad dotyczących wzajemnej pomocy w sprawach karnych.

4. Niniejsze rozporządzenie określa także zasady i procedury dla wymiany drogą elektroniczną informacji dotyczących VAT od usług świadczonych drogą elektroniczną zgodnie z procedurą szczególną przewidzianą w tytule XII rozdział 6 dyrektywy 2006/112/WE, a także każdej późniejszej wymiany informacji oraz, w zakresie, w jakim dotyczy to usług objętych tą procedurą szczególną, dla przekazywania pieniędzy między właściwymi organami państw członkowskich.

Artykuł 2

1. Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „centralne biuro łącznikowe” oznacza biuro wyznaczone na mocy art. 4 ust. 1, na którym spoczywa główna odpowiedzialność za kontakty z pozostałymi państwami członkowskimi w dziedzinie współpracy administracyjnej;
- b) „łącznikowy organ administracyjny” oznacza każde biuro inne niż centralne biuro łącznikowe wyznaczone jako takie przez właściwy organ na mocy art. 4 ust. 2 do bezpośredniej wymiany informacji na podstawie niniejszego rozporządzenia;
- c) „właściwy urzędnik” oznacza każdego urzędnika, który może dokonać bezpośredniej wymiany informacji na podstawie niniejszego rozporządzenia, do której to wymiany został upoważniony na mocy art. 4 ust. 3;
- d) „organ występujący z wnioskiem” oznacza centralne biuro łącznikowe, łącznikowy organ administracyjny lub właściwego urzędnika państwa członkowskiego, który występuje z wnioskiem o udzielenie pomocy w imieniu właściwego organu;
- e) „organ wezwany” oznacza centralne biuro łącznikowe, łącznikowy organ administracyjny lub właściwego urzędnika państwa członkowskiego, który otrzymuje wniosek o udzielenie pomocy w imieniu właściwego organu;
- f) „transakcje wewnątrzwspólnotowe” oznaczają wewnątrzwspólnotową dostawę towarów lub wewnątrzwspólnotowe świadczenie usług;
- g) „wewnątrzwspólnotowa dostawa towarów” oznacza każdą dostawę towarów, która musi zostać zadeklarowana w informacji podsumowującej przewidzianej w art. 262 dyrektywy 2006/112/WE;
- h) „wewnątrzwspólnotowe świadczenie usług” oznacza każde świadczenie usług, które musi zostać zadeklarowane w informacji podsumowującej przewidzianej w art. 262 dyrektywy 2006/112/WE;
- i) „wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów” oznacza nabycie na mocy art. 20 dyrektywy 2006/112/WE prawa do rozporządzenia jak właściciel rzeczowym majątkiem ruchomym;
- j) „numer identyfikacyjny VAT” oznacza numer przewidziany w art. 214, 215 i 216 dyrektywy 2006/112/WE;
- k) „postępowanie administracyjne” oznacza wszystkie kontrole, postępowania wyjaśniające oraz inne działania podejmowane przez państwa członkowskie w wykonywaniu swoich funkcji w związku z zapewnieniem właściwego stosowania przepisów dotyczących VAT;

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

- l) „wymiana automatyczna” oznacza systematyczne przekazywanie określonych z góry informacji do innego państwa członkowskiego, bez uprzedniego wniosku;
- m) „wymiana spontaniczna” oznacza nieregularne przekazywanie informacji innemu państwu członkowskiemu, w dowolnej chwili i bez uprzedniego wniosku;
- n) „osoba” oznacza:
- (i) osobę fizyczną;
 - (ii) osobę prawną;
 - (iii) w przypadku gdy przewidują to obowiązujące przepisy – stowarzyszenie osób uznane za mające zdolność do czynności prawnych, lecz nieposiadające statusu prawnego osoby prawnej; lub
 - (iv) każde inne konstrukcje prawne dowolnego rodzaju i postaci, posiadające osobowość prawną lub jej nieposiadające, oraz realizujące transakcje, które podlegają VAT;
- o) „zautomatyzowany dostęp” oznacza możliwość uzyskania niezwłocznego dostępu do systemu elektronicznego w celu uzyskania pewnych informacji, które on zawiera;
- p) „drogą elektroniczną” oznacza przy użyciu sprzętu elektronicznego do przetwarzania, wraz z kompresją cyfrową, oraz przechowywania danych, z wykorzystaniem transmisji kablowej, radiowej, technologii optycznych oraz innych środków elektromagnetycznych;
- q) „sieć CCN/CSI” oznacza wspólną platformę opartą na wspólnej sieci łączności (zwaną dalej „CCN”) oraz wspólnym systemie połączeń (zwanym dalej „CSI”), opracowaną przez Unię w celu zapewnienia wszystkich transmisji drogą elektroniczną między właściwymi organami w dziedzinie cel i podatków;
- r) „kontrola jednoczesna” oznacza skoordynowaną kontrolę stanu sytuacji podatkowej podatnika lub powiązanych podatników, organizowaną przez przynajmniej dwa państwa członkowskie, posiadające wspólne lub uzupełniające się interesy.

2. Od dnia 1 stycznia 2015 r. definicje zawarte w art. 358, 358a i 369a dyrektywy 2006/112/WE mają zastosowanie również na użytek niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Właściwymi organami są organy, w których imieniu należy stosować niniejsze rozporządzenie, bez względu na to, czy bezpośrednio, czy w drodze delegacji.

Każde z państw członkowskich przekazuje Komisji, do dnia 1 grudnia 2010 r., informacje na temat organu właściwego do celów niniejszego rozporządzenia, a następnie niezwłocznie przekazuje jej informacje o wszelkich zmianach w tym zakresie.

Komisja udostępnia pozostałym państwom członkowskim wykaz wszystkich właściwych organów i publikuje tę informację w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

1. Każde z państw członkowskich wyznacza jedno centralne biuro łącznikowe, na które deleguje główną odpowiedzialność za kontakty z innymi państwami członkowskimi w dziedzinie współpracy administracyjnej. Każde z państw członkowskich informuje o tym Komisję i pozostałe państwa członkowskie.

Centralne biuro łącznikowe może również zostać wyznaczone jako organ odpowiedzialny za kontakty z Komisją.

2. Właściwy organ każdego z państw członkowskich może wyznaczyć łącznikowe organy administracyjne. Centralne biuro łącznikowe jest odpowiedzialne za uaktualnianie wykazu tych organów oraz udostępnianie go centralnym biurom łącznikowym pozostałych zainteresowanych państw członkowskich.

3. Właściwy organ każdego z państw członkowskich może dodatkowo wyznaczyć, na warunkach przez siebie określonych, właściwych urzędników, którzy mogą dokonywać bezpośredniej wymiany informacji na podstawie niniejszego rozporządzenia. Może przy tym ograniczyć zakres takiego wyznaczenia. Centralne biuro łącznikowe jest odpowiedzialne za uaktualnianie wykazu takich urzędników oraz udostępnianie go centralnym biurom łącznikowym pozostałych zainteresowanych państw członkowskich.

4. Uważa się, że urzędnicy dokonujący wymiany informacji na mocy art. 28, 29 i 30 są w każdym przypadku upoważnieni w tym celu, zgodnie z warunkami określonymi przez właściwe organy.

Artykuł 5

W przypadku gdy łącznikowy organ administracyjny lub właściwy urzędnik wysyła lub otrzymuje wniosek lub odpowiedź na wniosek o udzielenie pomocy, informuje centralne biuro łącznikowe swojego państwa członkowskiego na warunkach przez nie określonych.

Artykuł 6

W przypadku gdy łącznikowy organ administracyjny lub właściwy urzędnik otrzymuje wniosek o udzielenie pomocy wymagający działania poza jego właściwością terytorialną lub rzeczową, niezwłocznie przesyła taki wniosek do centralnego biura łącznikowego swojego państwa członkowskiego oraz informuje o tym organ występujący z wnioskiem. W takim przypadku okres określony w art. 10 rozpoczyna się z dniem następującym po dniu, w którym wniosek o udzielenie pomocy został przekazany do centralnego biura łącznikowego.

ROZDZIAŁ II

WYMIANA INFORMACJI NA WNIOSK

SEKCJA 1

Wniosek o udzielenie informacji oraz o przeprowadzenie postępowania administracyjnego

Artykuł 7

1. Na wniosek organu występującego z wnioskiem organ wezwany przekazuje informacje, o których mowa w art. 1, wraz ze wszelkimi informacjami dotyczącymi konkretnego przypadku lub przypadków.

2. Do celów przesyłania informacji, o których mowa w ust. 1, organ wezwany doprowadza do przeprowadzenia każdego postępowania administracyjnego niezbędnego do uzyskania takich informacji.

3. Do dnia 31 grudnia 2014 r. wniosek, o którym mowa w ust. 1, może zawierać uzasadniony wniosek o przeprowadzenie postępowania administracyjnego. Jeżeli organ wezwany uważa, że postępowanie administracyjne nie jest konieczne, niezwłocznie informuje organ występujący z wnioskiem o przyczynach swojej decyzji.

4. Od dnia 1 stycznia 2015 r. wniosek, o którym mowa w ust. 1, może zawierać uzasadniony wniosek o przeprowadzenie konkretnego postępowania administracyjnego. Jeżeli organ wezwany uważa, że postępowanie administracyjne nie jest konieczne, niezwłocznie informuje organ występujący z wnioskiem o przyczynach swojej decyzji.

Niezależnie od akapitu pierwszego, przeprowadzenia postępowania dotyczącego kwot zadeklarowanych przez podatnika w związku z dostawą towarów lub świadczeniem usług wymienionych w załączniku I, zrealizowanymi przez podatnika mającego siedzibę w państwie członkowskim organu wezwanego oraz podlegającym opodatkowaniu w państwie członkowskim organu występującego z wnioskiem, można odmówić jedynie:

- a) z przyczyn przewidzianych w art. 54 ust. 1, poddanych ocenie przez organ współpracujący zgodnie z oświadczeniem na temat najlepszych praktyk, dotyczącym związku między niniejszym ustępem a art. 54 ust. 1, które ma zostać przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2;
- b) z przyczyn przewidzianych w art. 54 ust. 2, 3 i 4; lub
- c) w związku z tym, że organ wezwany dostarczył już organowi występującemu z wnioskiem informacje na temat tego samego podatnika w następstwie postępowania administracyjnego przeprowadzonego nie dawniej niż dwa lata wcześniej.

W przypadku gdy organ wezwany odmawia przeprowadzenia postępowania administracyjnego, o którym mowa w akapicie drugim, z przyczyn określonych w lit. a) lub b), organ wezwany przekazuje jednak organowi występującemu z wnioskiem daty i wartości wszelkich stosownych dostaw towarów lub świadczenia usług zrealizowanych w ciągu ostatnich dwóch lat przez podatnika w państwie członkowskim organu występującego z wnioskiem.

5. W celu uzyskania poszukiwanych informacji lub przeprowadzenia żądanego postępowania administracyjnego organ wezwany lub organ administracyjny, do którego organ ten może się zwrócić, postępuje tak, jakby działał we własnym imieniu lub na wniosek innego organu w swoim państwie członkowskim.

Artykuł 8

Wnioski o udzielenie informacji oraz o przeprowadzenie postępowania administracyjnego składane na podstawie art. 7 przesyła się, przy użyciu standardowego formularza przyjętego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 50, lub – w wyjątkowych przypadkach – w przypadku gdy wniosek zawiera powody, dla których organ występujący z wnioskiem uważa, że standardowy formularz nie jest odpowiedni.

Artykuł 9

1. Na wniosek organu występującego z wnioskiem organ wezwany przekazuje mu wszelkie stosowne informacje uzyskane lub posiadane, a także wyniki postępowania administracyjnego, w postaci sprawozdań, oświadczeń i wszelkich innych dokumentów albo poświadczonych kopii dokumentów lub wyciągów z nich.

2. Oryginały dostarcza się jedynie wtedy, gdy nie jest to sprzeczne z przepisami obowiązującymi w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę organ wezwany.

SEKCJA 2

Termin dostarczania informacji

Artykuł 10

Organ wezwany udziela informacji, o których mowa w art. 7 i 9, najszybciej jak to możliwe i nie później niż w ciągu trzech miesięcy od daty otrzymania wniosku.

Jednakże w przypadku gdy organ wezwany posiada już te informacje, termin ich udzielenia ulega skróceniu maksymalnie do jednego miesiąca.

Artykuł 11

W niektórych szczególnych kategoriach przypadków organ występujący z wnioskiem i organ wezwany mogą uzgodnić inne terminy niż te, które są przewidziane w art. 10.

Artykuł 12

W przypadku gdy organ wezwany nie jest w stanie odpowiedzieć na wniosek w terminie, niezwłocznie informuje organ występujący z wnioskiem na piśmie o przyczynach niemożności dotrzymania terminu oraz o możliwym terminie udzielenia odpowiedzi.

ROZDZIAŁ III

WYMIANA INFORMACJI BEZ UPRZEDNIEGO WNIOSKU

Artykuł 13

1. Właściwy organ każdego z państw członkowskich przesyła, bez uprzedniego wniosku, właściwemu organowi każdego z pozostałych zainteresowanych państw członkowskich informacje, o których mowa w art. 1, w następujących przypadkach:

- a) w przypadku gdy uznano, że opodatkowanie ma miejsce w państwie członkowskim przeznaczenia, a informacje dostarczone przez państwo członkowskie pochodzenia są niezbędne dla skuteczności systemu kontroli państwa członkowskiego przeznaczenia;
- b) w przypadku gdy państwo członkowskie ma podstawy sądzić, że w innym państwie członkowskim naruszono przepisy dotyczące VAT lub takie naruszenie jest prawdopodobne;
- c) w przypadku gdy istnieje ryzyko strat podatkowych w innym państwie członkowskim.

2. Wymiana informacji bez uprzedniego wniosku odbywa się drogą automatyczną, zgodnie z art. 14, lub spontanicznie, zgodnie z art. 15.

3. Informacje przekazywane są za pomocą standardowych formularzy przyjętych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2.

Artykuł 14

1. Następujące elementy określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2:

- a) dokładne kategorie informacji podlegających wymianie automatycznej;
- b) częstotliwość automatycznej wymiany informacji z każdej kategorii; oraz
- c) praktyczne uzgodnienia dotyczące automatycznej wymiany informacji.

Państwo członkowskie może powstrzymać się od uczestniczenia w automatycznej wymianie informacji w odniesieniu do jednej lub więcej kategorii, w przypadku gdy zgromadzenie informacji w celu takiej wymiany wymagałoby nałożenia nowych obowiązków na osoby podlegające VAT lub nakładałoby nieproporcjonalne obciążenia administracyjne na to państwo członkowskie.

Komitet, o którym mowa w art. 58 ust. 1, przeprowadza raz w roku przegląd wyników automatycznej wymiany każdej z kategorii informacji, tak aby zapewnić tego typu wymianę jedynie w sytuacjach, gdy jest ona najskuteczniejszym sposobem wymiany informacji.

2. Od dnia 1 stycznia 2015 r. właściwe organy każdego z państw członkowskich prowadzą, w szczególności, automatyczną wymianę informacji, umożliwiając państwom członkowskim konsumpcji ustalenie, czy podatnicy niemający siedziby na jego terytorium deklarują i prawidłowo dokonują zapłaty VAT należnego w odniesieniu do usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych i usług świadczonych drogą elektroniczną, niezależnie od tego, czy ci podatnicy korzystają z procedury szczególnej przewidzianej w tytule XII rozdział 6 sekcja 3 dyrektywy 2006/112/WE. Państwo członkowskie siedziby informuje państwo członkowskie konsumpcji o wszelkich rozbieżnościach, o jakich się dowiaduje.

Artykuł 15

Właściwe organy państw członkowskich przekazują, w drodze wymiany spontanicznej, właściwym organom pozostałych państw członkowskich wszelkie znane sobie informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1, które nie zostały przekazane w drodze automatycznej wymiany, o której mowa w art. 14, a które ich zdaniem mogą być użyteczne dla tych właściwych organów.

ROZDZIAŁ IV

INFORMACJE ZWROTNE

Artykuł 16

W przypadku gdy właściwy organ przekazuje informacje na mocy art. 7 lub 15, może zwrócić się do właściwego organu, który otrzymał informacje, o przesłanie informacji zwrotnych na ich temat. Jeżeli zwrócono się z takim wnioskiem, właściwy organ, który otrzymuje informacje – bez uszczerbku dla przepisów dotyczących tajemnicy podatkowej i ochrony danych mających zastosowanie w jego państwie członkowskim – przesyła najszybciej jak to możliwe informacje zwrotne, pod warunkiem że nie nałoży to na niego nieproporcjonalnego obciążenia administracyjnego. Praktyczne uzgodnienia określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2.

ROZDZIAŁ V

PRZECHOWYWANIE I WYMIANA KONKRETNICH INFORMACJI

Artykuł 17

1. Każde z państw członkowskich przechowuje w elektronicznym systemie następujące informacje:

- informacje, które gromadzi zgodnie z tytułem XI rozdział 6 dyrektywy 2006/112/WE;
- dane dotyczące tożsamości, działalności, formy prawnej i adresu osób, którym nadało numer identyfikacyjny VAT, zgromadzone zgodnie z art. 213 dyrektywy 2006/112/WE, a także datę nadania takiego numeru;

- dane dotyczące numerów identyfikacyjnych VAT, które nadało i które straciły ważność, oraz datę utracenia przez te numery ważności; oraz
- informacje, które gromadzi zgodnie z art. 360, 361, 364 i 365 dyrektywy 2006/112/WE, jak również – od dnia 1 stycznia 2015 r. – informacje, które gromadzi zgodnie z art. 369c, 369f i 369 g tej dyrektywy.

2. Szczegóły techniczne dotyczące zautomatyzowanego wniosku o informacje, o których mowa w ust. 1 lit. b), c) i d), przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2.

Artykuł 18

W celu umożliwienia użycia informacji, o których mowa w art. 17, w ramach procedur przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, informacje te udostępnia się przez okres co najmniej pięciu lat od końca pierwszego roku kalendarzowego, w którym informacje mają być udostępnione.

Artykuł 19

Państwa członkowskie zapewniają uaktualnianie dostępnych w elektronicznym systemie informacji, o których mowa w art. 17, ich kompletność i dokładność.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 określa się kryteria ustalania, która ze zmian nie jest istotna, niezbędna lub użyteczna i dlatego nie musi być dokonywana.

Artykuł 20

1. Informacje, o których mowa w art. 17, wprowadza się niezwłocznie w systemie elektronicznym.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, informacje, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a), wprowadza się do systemu elektronicznego najpóźniej przed upływem jednego miesiąca od zakończenia okresu, do którego odnoszą się te informacje.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 i 2, w przypadku gdy informacje mają zostać skorygowane w systemie elektronicznym lub dodane do tego systemu zgodnie z art. 19, informacje te muszą zostać wprowadzone najpóźniej przed upływem miesiąca następującego po okresie, w którym informacje te zostały zgromadzone.

Artykuł 21

1. Każde państwo członkowskie udziela właściwemu organowi każdego innego państwa członkowskiego zautomatyzowanego dostępu do informacji przechowywanych zgodnie z art. 17.

2. W odniesieniu do informacji, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a), udostępniane są przynajmniej następujące elementy:

- numery identyfikacyjne VAT nadane przez państwo członkowskie otrzymujące informacje;
- całkowita wartość wszystkich wewnątrzspółnotowych dostaw towarów i całkowita wartość wszystkich transakcji wewnątrzspółnotowego świadczenia usług na rzecz osób posiadających numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w lit. a), dokonanych przez wszystkie podmioty gospodarcze zidentyfikowane do celów VAT w państwie członkowskim dostarczającym informacje;

- c) numery identyfikacyjne VAT osób, które dokonywały dostaw towarów i świadczenia usług, o których mowa w lit. b);
- d) całkowita wartość dostaw towarów i świadczonych usług, o których mowa w lit. b), przez każdą z osób, o których mowa w lit. c), na rzecz każdej z osób posiadających numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w lit. a);
- e) całkowita wartość dostaw towarów i świadczonych usług, o których mowa w lit. b), przez każdą z osób, o których mowa w lit. c), na rzecz każdej z osób posiadających numer identyfikacyjny VAT nadany przez inne państwo członkowskie pod następującymi warunkami:
- (i) dostęp ten wiąże się z dochodzeniem w sprawie podejrzenia popełnienia oszustwa;
 - (ii) dostęp ten przysługuje urzędnikowi łącznikowemu Eurofisc, o którym mowa w art. 36 ust. 1, który posiada osobisty kod identyfikacyjny do systemów elektronicznych umożliwiający dostęp do tych informacji; oraz
 - (iii) dostęp jest udzielany jedynie w zwykłych godzinach urzędowych.

Wartości, o których mowa w lit. b), d) i e), wyraża się w walucie państwa członkowskiego dostarczającego informacje i odnoszą się one do okresów, za które poszczególni podatnicy składają informacje podsumowujące, ustanowione zgodnie z art. 263 dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 22

1. W celu zapewnienia administracjom podatkowym rozsądnego poziomu pewności w odniesieniu do jakości i wiarygodności informacji dostępnych za pośrednictwem elektronicznego systemu, o którym mowa w art. 17, państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby dane przekazywane przez podatników i osoby prawne niebędące podatnikami na potrzeby identyfikacji do celów VAT zgodnie z art. 214 dyrektywy 2006/112/WE były, w ich ocenie, kompletne i dokładne.

Państwa członkowskie wdrażają procedury weryfikacji tych danych stosownie do wyników przeprowadzonej przez nie oceny ryzyka. Weryfikacji dokonuje się co do zasady przed identyfikacją do celów VAT lub – w przypadku gdy przed taką identyfikacją zostały przeprowadzone jedynie wstępne weryfikacje – nie później niż sześć miesięcy od takiej identyfikacji.

2. Państwa członkowskie informują komitet, o którym mowa w art. 58 ust. 1, o środkach wdrażanych na poziomie krajowym w celu zapewnienia jakości i wiarygodności informacji zgodnie z ust. 1.

Artykuł 23

Państwa członkowskie zapewniają, aby numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w art. 214 dyrektywy 2006/112/WE, był oznaczony jako nieważny w systemie elektronicznym,

o którym mowa w art. 17 niniejszego rozporządzenia, przynajmniej w następujących sytuacjach:

- a) w przypadku gdy osoby zidentyfikowane do celów VAT oświadczyły, że ich działalność gospodarcza, określona w art. 9 dyrektywy 2006/112/WE, ustała, lub w przypadku gdy właściwa administracja podatkowa uznaje, że ich działalność gospodarcza ustała. Administracja podatkowa może w szczególności domniemywać, że działalność gospodarcza osoby ustała, jeśli – pomimo stosownych wymogów – osoba ta nie przedłożyła deklaracji oraz informacji podsumowujących przez rok po upływie terminu przedłożenia pierwszej brakującej deklaracji lub informacji podsumowujących. Osoba ta ma prawo do dostarczenia dowodu istnienia działalności gospodarczej innymi sposobami;
- b) w przypadku gdy osoby zadeklarowały fałszywe dane w celu uzyskania identyfikacji VAT lub nie zgłosiły zmian w swoich danych oraz gdyby skutkiem faktu posiadania tych informacji przez administrację podatkową była odmowa identyfikacji do celów VAT lub cofnięcie numeru identyfikacyjnego VAT.

Artykuł 24

W przypadku gdy do celów art. 17–21 właściwe organy państw członkowskich dokonują wymiany informacji drogą elektroniczną, podejmują one wszystkie środki niezbędne do zapewnienia zgodności z art. 55.

Państwa członkowskie są odpowiedzialne za wprowadzenie wszystkich niezbędnych zmian w swoich systemach, aby umożliwić wymianę tych informacji za pomocą sieci CCN/CSI.

ROZDZIAŁ VI

WNIOSEK O DORĘCZENIE ADMINISTRACYJNE

Artykuł 25

Organ wezwany na żądanie organu występującego z wnioskiem oraz zgodnie z przepisami dotyczącymi doręczania podobnych aktów w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma organ wezwany, doręcza adresatowi wszystkie akty i decyzje właściwych organów dotyczące stosowania przepisów o VAT na terytorium państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma organ występujący z wnioskiem.

Artykuł 26

Wnioski o doręczenie, zawierające informację o przedmiocie aktu lub decyzji, które mają zostać doręczone, wskazują nazwę (nazwisko), adres oraz wszelkie inne stosowne informacje przydatne do identyfikacji adresata.

Artykuł 27

Organ wezwany niezwłocznie informuje organ występujący z wnioskiem o swoich działaniach podjętych w związku z wnioskiem o doręczenie i powiadamia go, w szczególności, o dacie doręczenia adresatowi decyzji lub aktu.

ROZDZIAŁ VII

**OBECNOŚĆ W URZĘDACH ADMINISTRACYJNYCH ORAZ
UDZIAŁ W POSTĘPOWANIU ADMINISTRACYJNYM***Artykuł 28*

1. Na mocy umowy między organem występującym z wnioskiem a organem wezwanym i z zastosowaniem uzgodnień określonych przez organ wezwany, urzędnicy upoważnieni przez organ występujący z wnioskiem mogą, w związku z wymianą informacji, o których mowa w art. 1, być obecni w biurach organów administracyjnych wezwanego państwa członkowskiego, lub w każdym innym miejscu, w którym organy te wykonują swoje obowiązki. W przypadku gdy informacja, której dotyczy wniosek, zawarta jest w dokumentach, do których mają dostęp urzędnicy organu wezwanego, urzędnicy organu występującego z wnioskiem otrzymują kopie tych dokumentów.

2. Na mocy umowy między organem występującym z wnioskiem a organem wezwanym i z zastosowaniem uzgodnień określonych przez organ wezwany, urzędnicy upoważnieni przez organ występujący z wnioskiem mogą, w związku z wymianą informacji, o których mowa w art. 1, być obecni podczas postępowania administracyjnego prowadzonego na terytorium wezwanego państwa członkowskiego. Takie postępowania administracyjne prowadzone są wyłącznie przez urzędników organu wezwanego. Urzędnicy organu występującego z wnioskiem nie wykonują uprawnień dochodzeniowych przysługujących urzędnikom organu wezwanego. Mogą oni jednakże uzyskać dostęp do tych samych pomieszczeń i dokumentów, co urzędnicy organu wezwanego, za pośrednictwem urzędników organu wezwanego oraz jedynie do celów prowadzonego postępowania administracyjnego.

3. Urzędnicy organu występującego z wnioskiem obecni w innym państwie członkowskim zgodnie z ust. 1 i 2 muszą być w stanie w każdej chwili przedstawić pisemne upoważnienie stwierdzające ich tożsamość oraz pełnią funkcję urzędową.

ROZDZIAŁ VIII

KONTROLE JEDNOCZESNE*Artykuł 29*

Państwa członkowskie mogą uzgodnić prowadzenie kontroli jednoczesnych w każdym przypadku, gdy uznają, że takie kontrole są skuteczniejsze niż kontrole prowadzone przez tylko jedno państwo członkowskie.

Artykuł 30

1. Państwo członkowskie samodzielnie określa, których podatników zamierza zaproponować jako podlegających kontroli jednoczesnej. Właściwy organ tego państwa członkowskiego powiadamia właściwe organy innych zainteresowanych państw członkowskich o przypadkach proponowanych do kontroli jednoczesnej. Podaje przy tym przyczyny swojego wyboru, w najszerszym możliwym zakresie, dostarczając informacje leżące u podstaw takiej decyzji. Określa również okres czasu, podczas którego takie kontrole powinny zostać przeprowadzone.

2. Właściwy organ państwa członkowskiego, który otrzymuje wniosek o przeprowadzenie kontroli jednoczesnej, potwierdza swoją zgodę lub przekazuje uzasadnioną odmowę swojemu odpowiednikowi, co do zasady w terminie dwóch

tygodni od otrzymania wniosku, ale nie później niż w terminie jednego miesiąca.

3. Każdy z właściwych organów zainteresowanego państwa członkowskiego mianuje przedstawiciela odpowiedzialnego za nadzór i koordynację działań kontrolnych.

ROZDZIAŁ IX

INFORMOWANIE PODATNIKÓW*Artykuł 31*

1. Właściwe organy każdego z państw członkowskich zapewniają osobom uczestniczącym w wewnątrzspółnotowej dostawie towarów lub wewnątrzspółnotowym świadczeniu usług oraz podatnikom niemającym siedziby świadczącym usługi telekomunikacyjne, usługi nadawcze i usługi świadczone drogą elektroniczną, w szczególności te, o których mowa w załączniku II do dyrektywy 2006/112/WE, możliwość uzyskania do celów takich transakcji potwierdzenia drogą elektroniczną ważności numeru identyfikacyjnego VAT każdej określonej osoby wraz z odpowiadającą mu nazwą (nazwiskiem) i adresem. Przekazywane dane muszą odpowiadać danym, o których mowa w art. 17.

2. Każde z państw członkowskich przekazuje drogą elektroniczną potwierdzenie nazwy (nazwiska) i adresu osoby, której wydano numer identyfikacyjny VAT, zgodnie ze swoimi przepisami krajowymi dotyczącymi ochrony danych.

3. W okresie, o którym mowa w art. 357 dyrektywy 2006/112/WE, ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania do niemających siedziby podatników świadczących usługi telekomunikacyjne, usługi nadawcze i usługi świadczone drogą elektroniczną.

Artykuł 32

1. Na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie Komisja publikuje na swojej stronie internetowej szczegółowe przepisy zatwierdzone przez każde z państw członkowskich, które transponują tytuł XI rozdział trzeci dyrektywy 2006/112/WE.

2. Szczegóły oraz format informacji, jakie mają zostać podane, ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2.

ROZDZIAŁ X

EUROFISC*Artykuł 33*

1. Aby propagować i ułatwiać wielostronną współpracę w zakresie zwalczania oszustw w dziedzinie VAT, niniejszy rozdział ustanawia sieć służącą sprawnej wymianie ukierunkowanych informacji między państwami członkowskimi, zwaną dalej „Eurofisc”.

2. W ramach Eurofisc państwa członkowskie:

- a) ustanawiają wielostronny mechanizm wczesnego ostrzegania w zakresie zwalczania oszustw w dziedzinie VAT;
- b) koordynują sprawną wielostronną wymianę ukierunkowanych informacji w tematycznych obszarach działalności Eurofisc (zwanymi dalej „dziedzinami roboczymi Eurofisc”);
- c) koordynują prace urzędników łącznikowych Eurofisc z uczestniczącymi państwami członkowskimi dotyczące otrzymanych ostrzeżeń.

Artykuł 34

1. Państwa członkowskie uczestniczą w wybranych przez siebie dziedzinach roboczych Eurofisc; mogą również podjąć decyzję o zaprzestaniu swojego uczestnictwa.

2. Państwa członkowskie, które zdecydowały się na uczestniczenie w wybranej dziedzinie roboczej Eurofisc, biorą aktywny udział w wielostronnej wymianie ukierunkowanych informacji między wszystkimi uczestniczącymi państwami członkowskimi.

3. Wymieniane informacje są poufne, zgodnie z art. 55.

Artykuł 35

Komisja zapewnia Eurofisc wsparcie techniczne i logistyczne. Komisja nie ma dostępu do informacji, o których mowa w art. 1, które mogą być przedmiotem wymiany w ramach Eurofisc.

Artykuł 36

1. Właściwe organy każdego z państw członkowskich wyznaczają co najmniej jednego urzędnika łącznikowego Eurofisc. Urzędnicy łącznikowi Eurofisc są właściwymi urzędnikami w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. c) i realizują działania, o których mowa w art. 33 ust. 2. Pozostają odpowiedzialni jedynie przed swoimi administracjami krajowymi.

2. Urzędnicy łącznikowi z państw członkowskich uczestniczących w danej dziedzinie roboczej Eurofisc (zwani dalej „uczestniczącymi urzędnikami łącznikowymi Eurofisc”) wyznaczają, na określony okres czasu, koordynatora (zwanego dalej „koordynatorem dziedziny roboczej Eurofisc”) spośród uczestniczących urzędników łącznikowych Eurofisc. Koordynatorzy dziedzin roboczych Eurofisc:

- a) zestawiają informacje otrzymane od uczestniczących urzędników łącznikowych Eurofisc i udostępniają wszystkie informacje pozostałym uczestniczącym urzędnikom łącznikowym Eurofisc. Informacje są wymieniane drogą elektroniczną;
- b) zapewniają przetwarzanie informacji otrzymanych od uczestniczących urzędników łącznikowych Eurofisc, zgodnie z ustaleniami dokonanymi przez uczestników danej dziedziny roboczej, oraz udostępniają wyniki uczestniczącym urzędnikom łącznikowym Eurofisc;
- c) przekazują informacje zwrotne uczestniczącym urzędnikom łącznikowym Eurofisc.

Artykuł 37

Koordynatorzy dziedzin roboczych Eurofisc przedkładają roczne sprawozdanie z działań w ramach wszystkich dziedzin roboczych komitetowi, o którym mowa w art. 58 ust. 1.

ROZDZIAŁ XI

**PRZEPISY DOTYCZĄCE PROCEDUR SZCZEGÓLNYCH
Z TYTUŁU XII ROZDZIAŁ 6 DYREKTYWY 2006/112/WE**

SEKCJA 1

Przepisy mające zastosowanie do dnia 31 grudnia 2014 r.**Artykuł 38**

Zastosowanie mają następujące przepisy dotyczące procedury szczególnej przewidzianej w tytule XII rozdział 6 dyrektywy 2006/112/WE. Do celów niniejszego rozdziału stosuje się również definicje zawarte w art. 358 tej dyrektywy.

Artykuł 39

1. Informacje dostarczane państwu członkowskiemu identyfikacji przez podatnika niemającego siedziby na terytorium Wspólnoty w chwili rozpoczęcia przez niego działalności zgodnie z art. 361 dyrektywy 2006/112/WE przekazuje się drogą elektroniczną. Szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektroniczną, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Państwo członkowskie identyfikacji przekazuje drogą elektroniczną te informacje właściwym organom pozostałych państw członkowskich w terminie 10 dni od końca miesiąca, w którym otrzymano informacje od podatnika niemającego siedziby. W ten sam sposób właściwe organy pozostałych państw członkowskich są informowane o przyznanym numerze identyfikacyjnym. Szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektroniczną, za pomocą której takie informacje mają być przekazywane, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2.

3. Państwo członkowskie identyfikacji niezwłocznie informuje drogą elektroniczną właściwe organy pozostałych państw członkowskich o wykluczeniu podatnika niemającego siedziby z rejestru identyfikacyjnego.

Artykuł 40

1. Deklarację zawierającą szczegółowe dane określone w art. 365 dyrektywy 2006/112/WE należy przedłożyć drogą elektroniczną. Szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektroniczną, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Państwo członkowskie identyfikacji przekazuje tę informację drogą elektroniczną właściwemu organowi zainteresowanego państwa członkowskiego nie później niż 10 dni od końca miesiąca, w którym otrzymano deklarację. Państwa członkowskie wymagające, aby deklaracja została sporządzona w walucie krajowej innej niż euro, przeliczają podane kwoty na euro przy użyciu kursu walutowego obowiązującego w ostatnim dniu okresu sprawozdawczego. Przeliczenia dokonuje się poprzez zastosowanie kursów wymiany opublikowanych przez Europejski Bank Centralny na ten dzień lub, jeżeli w tym dniu kurs wymiany nie został opublikowany, poprzez zastosowanie kursu wymiany opublikowanego następnego dnia. Szczegóły techniczne przekazywania tych informacji określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2.

3. Państwo członkowskie identyfikacji przekazuje drogą elektroniczną państwu członkowskiemu konsumpcji informacje niezbędne do powiązania każdej płatności z odpowiednią deklaracją kwartalną.

Artykuł 41

1. Państwo członkowskie identyfikacji zapewnia przekazanie kwoty zapłaconej przez podatnika nieposiadającego siedziby na rachunek bankowy denominowany w euro, wyznaczony przez państwo członkowskie konsumpcji, w którym podatek jest należny. Państwa członkowskie wymagające płatności w walucie krajowej innej niż euro przeliczają podane kwoty na euro przy użyciu kursu walutowego obowiązującego w ostatnim dniu okresu sprawozdawczego. Przeliczenia dokonuje się poprzez zastosowanie kursów wymiany opublikowanych przez Europejski Bank Centralny na ten dzień lub, jeżeli w tym dniu kurs wymiany nie został opublikowany, poprzez zastosowanie kursu wymiany opublikowanego następnego dnia. Przekazu dokonuje się najpóźniej w ciągu 10 dni od końca miesiąca, w którym otrzymano płatność.

2. Jeżeli podatnik nieposiadający siedziby nie zapłacił całości należnego podatku, państwo członkowskie identyfikacji zapewnia przekazanie płatności do państw członkowskich konsumpcji proporcjonalnie do podatku należnego w każdym z państw członkowskich. Państwo członkowskie identyfikacji informuje o tym drogą elektroniczną właściwe organy państw członkowskich konsumpcji.

Artykuł 42

Państwa członkowskie powiadamiają drogą elektroniczną właściwe organy pozostałych państw członkowskich o stosownych rachunkach bankowych, na które zgodnie z art. 41 mają być przekazywane płatności.

Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają drogą elektroniczną właściwe organy pozostałych państw członkowskich oraz Komisję o zmianach w standardowych stawkach podatku.

SEKCJA 2

Przepisy mające zastosowanie od dnia 1 stycznia 2015 r.

Artykuł 43

Zastosowanie mają następujące przepisy dotyczące procedur szczególnych przewidzianych w tytule XII rozdział 6 dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 44

1. Informacje dostarczane państwu członkowskiemu identyfikacji przez podatnika niemającego siedziby na terytorium Wspólnoty w chwili rozpoczęcia przez niego działalności zgodnie z art. 361 dyrektywy 2006/112/WE przekazuje się drogą elektroniczną. Szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektroniczną, ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Państwo członkowskie identyfikacji przekazuje drogą elektroniczną informacje, o których mowa w ust. 1, właściwym organom pozostałych państw członkowskich w terminie 10 dni od końca miesiąca, w którym otrzymano informacje od podatnika niemającego siedziby na terytorium Wspólnoty. Podobne dane dotyczące identyfikacji podatnika korzystającego z procedury szczególnej na mocy art. 369b dyrektywy 2006/112/WE przekazuje się drogą elektroniczną w terminie

10 dni od końca miesiąca, w którym podatnik złożył oświadczenie o rozpoczęciu podlegającej opodatkowaniu działalności w ramach tej procedury. W ten sam sposób właściwe organy pozostałych państw członkowskich są informowane o przyznanym numerze identyfikacyjnym.

Szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektroniczną, za pomocą której takie informacje mają być przekazywane, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

3. Państwo członkowskie identyfikacji niezwłocznie informuje drogą elektroniczną właściwe organy pozostałych państw członkowskich o wykluczeniu ze stosowania procedury szczególnej podatnika niemającego siedziby na terytorium Wspólnoty lub podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim konsumpcji.

Artykuł 45

1. Deklarację zawierającą szczegółowe dane określone w art. 365 i 369 g dyrektywy 2006/112/WE należy przedłożyć drogą elektroniczną. Szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektroniczną, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Państwo członkowskie identyfikacji przekazuje tę informację drogą elektroniczną właściwemu organowi zainteresowanego państwa członkowskiego konsumpcji nie później niż 10 dni od końca miesiąca, w którym otrzymano deklarację. Informacje przewidziane w art. 369 g akapit drugi dyrektywy 2006/112/WE są również przekazywane właściwemu organowi zainteresowanego państwa członkowskiego siedziby. Państwa członkowskie wymagające, aby deklaracja była sporządzona w walucie krajowej innej niż euro, przeliczają podane kwoty na euro przy użyciu kursu walutowego obowiązującego w ostatnim dniu okresu sprawozdawczego. Przeliczeń dokonuje się zgodnie z kursami wymiany opublikowanymi przez Europejski Bank Centralny na dany dzień lub, jeżeli w tym dniu kurs wymiany nie został opublikowany, stosując kurs wymiany z następnego dnia publikacji. Szczegóły techniczne dotyczące przekazywania tych informacji określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

3. Państwo członkowskie identyfikacji przekazuje drogą elektroniczną państwu członkowskiemu konsumpcji informacje niezbędne do powiązania każdej płatności z odpowiednią deklaracją kwartalną.

Artykuł 46

1. Państwo członkowskie identyfikacji zapewnia przekazanie kwoty zapłaconej przez podatnika nieposiadającego siedziby na rachunek bankowy denominowany w euro wyznaczony przez państwo członkowskie konsumpcji, w którym podatek jest należny. Państwa członkowskie wymagające płatności w walucie krajowej innej niż euro przeliczają podane kwoty na euro przy użyciu kursu walutowego obowiązującego w ostatnim dniu okresu sprawozdawczego. Przeliczenia dokonuje się poprzez zastosowanie kursów wymiany opublikowanych przez Europejski Bank Centralny na dany dzień lub, jeżeli w tym dniu kurs wymiany nie został opublikowany, poprzez zastosowanie kursu wymiany opublikowanego następnego dnia. Przekazu dokonuje się najpóźniej w ciągu 10 dni od końca miesiąca, w którym otrzymano płatność.

2. Jeżeli podatnik nieposiadający siedziby nie zapłacił całości należnego podatku, państwo członkowskie identyfikacji zapewnia przekazanie płatności do państw członkowskich konsumpcji proporcjonalnie do podatku należnego w każdym z państw członkowskich. Państwo członkowskie identyfikacji informuje o tym drogą elektroniczną właściwe organy państw członkowskich konsumpcji.

3. W odniesieniu do płatności, które mają być przekazywane państwu członkowskiemu konsumpcji zgodnie z procedurą szczególną przewidzianą w tytule XII rozdział 6 sekcja 3 dyrektywy 2006/112/WE, państwo członkowskie identyfikacji zatrzymuje następujący odsetek kwot, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu:

- a) od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.: — 30 %;
- b) od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.: — 15 %;
- c) począwszy od dnia 1 stycznia 2019 r.: — 0 %.

Artykuł 47

Państwa członkowskie powiadamiają drogą elektroniczną właściwe organy pozostałych państw członkowskich o stosownych rachunkach bankowych, na które mają być przekazywane płatności zgodnie z art. 46.

Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają drogą elektroniczną właściwe organy pozostałych państw członkowskich oraz Komisję o zmianach w stawce podatku mającej zastosowanie do świadczenia usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych i usług świadczonych drogą elektroniczną.

ROZDZIAŁ XII

WYMIANA I PRZECHOWYWANIE INFORMACJI W KONTEKŚCIE PROCEDURY ZWROTU VAT PODATNIKOM NIEMAJĄCYM SIEDZIBY W PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM ZWROTU, LECZ MAJĄCYM SIEDZIBĘ W INNYM PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM

Artykuł 48

1. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego siedziby otrzymuje wniosek o zwrot VAT na mocy art. 5 dyrektywy 2008/9/WE, a art. 18 tej dyrektywy nie ma zastosowania, w ciągu 15 dni kalendarzowych od daty jego otrzymania przekazuje drogą elektroniczną wniosek właściwym organom każdego z zainteresowanych państw członkowskich zwrotu wraz z potwierdzeniem, że wnioskodawca, określony w art. 2 pkt 5 dyrektywy 2008/9/WE, jest podatnikiem do celów VAT oraz że numer identyfikacyjny lub numer rejestracji podany przez tę osobę jest ważny w danym okresie zwrotu.

2. Właściwe organy każdego z państw członkowskich zwrotu powiadamiają drogą elektroniczną właściwe organy pozostałych państw członkowskich o wszelkich informacjach, jakich zażądały na mocy art. 9 ust. 2 dyrektywy 2008/9/WE. Szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektro-

niczną, za pomocą której takie informacje mają być przekazywane, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

3. Właściwe organy każdego z państw członkowskich zwrotu powiadamiają drogą elektroniczną właściwe organy pozostałych państw członkowskich, jeśli chcą skorzystać z możliwości, o której mowa w art. 11 dyrektywy 2008/9/WE, zażądania od wnioskodawcy przedstawienia opisu prowadzonej działalności gospodarczej za pomocą zharmonizowanych kodów.

Zharmonizowane kody, o których mowa w akapicie pierwszym, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 niniejszego rozporządzenia na podstawie klasyfikacji NACE ustanowionej w rozporządzeniu (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 ⁽¹⁾.

ROZDZIAŁ XIII

STOSUNKI Z KOMISJĄ

Artykuł 49

1. Państwa członkowskie i Komisja analizują i oceniają funkcjonowanie uzgodnień dotyczących współpracy administracyjnej przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Komisja zbiera doświadczenia państw członkowskich w celu usprawnienia funkcjonowania tych uzgodnień.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie dostępne informacje dotyczące stosowania przez nie niniejszego rozporządzenia.

3. Wykaz danych statystycznych niezbędnych do oceny niniejszego rozporządzenia ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2. Państwa członkowskie przekazują te dane Komisji, gdy tylko są one dostępne, a przekazanie ich nie będzie oznaczać nieuzasadnionych obciążeń administracyjnych.

4. W celu oceny skuteczności niniejszego systemu współpracy administracyjnej w zwalczaniu uchylania się od opodatkowania i unikania opodatkowania państwa członkowskie mogą przekazywać Komisji wszelkie inne informacje, o których mowa w art. 1.

5. Komisja przesyła informacje, o których mowa w ust. 2, 3 i 4, pozostałym zainteresowanym państwom członkowskim.

6. W razie konieczności, w ramach uzupełnienia wymogów innych przepisów niniejszego rozporządzenia, Komisja przesyła właściwym organom każdego z państw członkowskich wszelkie informacje, które mogłyby umożliwić im zwalczanie oszustw w dziedzinie VAT, niezwłocznie po otrzymaniu takich informacji.

7. Na wniosek państwa członkowskiego Komisja może służyć wiedzą ekspercką, pomocą techniczną lub logistyczną lub wszelkim innym wsparciem z myślą o realizacji celów niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1.

ROZDZIAŁ XIV

STOSUNKI Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

Artykuł 50

1. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego otrzymuje informacje od państwa trzeciego, organ ten może przekazać informacje właściwym organom państw członkowskich, które mogłyby być nimi zainteresowane oraz, w każdym przypadku, wszystkim, którzy tego zażądata, w zakresie, w jakim umożliwiają to porozumienia o pomocy wzajemnej z tym konkretnym państwem trzecim.

2. Właściwe organy mogą przekazać państwu trzeciemu – zgodnie ze swoimi krajowymi przepisami dotyczącymi przekazywania danych osobowych państwom trzecim – informacje uzyskane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem że spełnione zostały następujące warunki:

- a) właściwy organ państwa członkowskiego, z którego pochodzi informacja, wyraził zgodę na ich przekazanie; oraz
- b) zainteresowane państwo trzecie zobowiązało się do podjęcia współpracy koniecznej w zbieraniu dowodów nieprawidłowego charakteru transakcji, co do których istnieje podejrzenie, że naruszają przepisy dotyczące VAT.

ROZDZIAŁ XV

ZASADY REGULUJĄCE WYMIANĘ INFORMACJI

Artykuł 51

1. Informacje przekazywane na mocy niniejszego rozporządzenia dostarczane są, w zakresie, w jakim jest to możliwe, drogą elektroniczną, zgodnie z porozumieniami, które mają zostać zawarte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2.

2. W przypadku gdy wniosek nie został złożony w całości za pośrednictwem systemu elektronicznego, o którym mowa w ust. 1, organ wezwany niezwłocznie potwierdza otrzymanie wniosku drogą elektroniczną, a w każdym razie nie później niż pięć dni roboczych po jego otrzymaniu.

W przypadku gdy dany organ otrzymał wniosek lub informację, które nie były do niego skierowane, niezwłocznie przesyła nadawcy wiadomość drogą elektroniczną, a w każdym razie nie później niż pięć dni roboczych po ich otrzymaniu.

Artykuł 52

Wnioski o udzielenie pomocy, w tym również wnioski o doręczenie, oraz załączone dokumenty mogą być sporządzone w jakimkolwiek języku uzgodnionym przez organ występujący z wnioskiem i organ wezwany. Wspomnianym wnioskowi towarzyszy tłumaczenie na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę organ wezwany, jedynie w szczególnych przypadkach, gdy organ wezwany przedstawia powody wystąpienia o takie tłumaczenie.

Artykuł 53

Komisja i państwa członkowskie zapewniają funkcjonowanie takich istniejących lub nowych systemów przekazywania i wymiany informacji, jakie są niezbędne do zapewnienia wymiany informacji opisanej w niniejszym rozporządzeniu. Porozumienie dotyczące poziomu usług zapewniającego odpowiednią jakość techniczną i rozmiar usług świadczonych przez Komisję i państwa członkowskie w celu umożliwienia działania

tych systemów przekazywania i wymiany informacji ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2. Komisja odpowiada za wszelkie rozwijanie sieci CCN/CSI niezbędne do umożliwienia wymiany informacji między państwami członkowskimi. Państwa członkowskie odpowiadają za wszelkie rozwijanie swoich własnych systemów niezbędne do umożliwienia wymiany tych informacji przy użyciu sieci CCN/CSI.

Państwa członkowskie zrzekają się wszystkich roszczeń o zwrot wydatków poniesionych przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem, w stosownych przypadkach, wynagrodzeń wypłacanych ekspertom.

Artykuł 54

1. Organ wezwany w jednym państwie członkowskim udziela organowi występującemu z wnioskiem w innym państwie członkowskim informacji, o których mowa w art. 1, pod warunkiem że:

- a) liczba oraz charakter wniosków o udzielenie informacji złożonych przez organ występujący z wnioskiem w określonym okresie nie nakłada nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych na organ wezwany;
- b) organ występujący z wnioskiem wyczerpał zwyczajne źródła informacji, których mógł użyć w danych okolicznościach do uzyskania informacji, których wniosek dotyczy, bez podejmowania ryzyka narażenia się na niepowodzenie w osiągnięciu pożądanego rezultatu.

2. Niniejsze rozporządzenie nie nakłada obowiązku przeprowadzenia postępowania lub udzielenia informacji w konkretnym przypadku, jeżeli prawo lub praktyka administracyjna państwa członkowskiego, które miałyby udzielić informacji, nie upoważnia państwa członkowskiego do prowadzenia takiego postępowania lub gromadzenia lub używania takich informacji dla własnych celów tego państwa członkowskiego.

3. Właściwy organ wezwanego państwa członkowskiego może odmówić dostarczenia informacji w przypadku, gdy państwo członkowskie występujące z wnioskiem nie jest w stanie, z przyczyn prawnych, dostarczyć podobnych informacji. O przyczynach odmowy przez wezwane państwo członkowskie informuje się Komisję.

4. Można odmówić udzielenia informacji w przypadku, gdy prowadziłyby to do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego lub informacji, której ujawnienie naruszyłoby porządek publiczny.

5. Ustępów 2, 3 i 4 nie można w żadnym wypadku interpretować jako umożliwiających organowi wezwanemu państwa członkowskiego odmowę udzielenia informacji dotyczących podatnika zidentyfikowanego do celów VAT w państwie członkowskim organu występującego z wnioskiem z tego tylko względu, że informacje te znajdują się w posiadaniu banku, innej instytucji finansowej, pełnomocnika lub osoby działającej w charakterze agenta lub powiernika, ani też dlatego, że dotyczą one udziału kapitałowego w jakiegokolwiek osobie prawnej.

6. Organ wezwany informuje organ występujący z wnioskiem o przyczynach odmowy na wniosek o udzielenie pomocy.

7. Minimalny próg uprawniający do złożenia wniosku o udzielenie pomocy można przyjąć zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2.

Artykuł 55

1. Informacje przekazane lub zgromadzone w jakiegokolwiek formie na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym również wszelkie informacje, do których urzędnik uzyskał dostęp w okolicznościach określonych w rozdziałach VII, VIII lub X, oraz w przypadkach, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, objęte są obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i korzystają z takiej ochrony, jaką objęte są informacje o podobnym charakterze na mocy zarówno prawa krajowego państwa członkowskiego, które informacje otrzymuje, jak i odpowiednich przepisów mających zastosowanie do organów unijnych. Informacje te wykorzystywane są tylko w okolicznościach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

Można używać takich informacji do celów ustalenia podstawy wymiaru podatku lub poboru podatku, lub kontroli administracyjnej podatku do celów ustalenia podstawy wymiaru podatku.

Można również używać takich informacji do ustalenia innych opłat, ceł i podatków objętych art. 2 dyrektywy Rady 2008/55/WE z dnia 26 maja 2008 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wiarygodności dotyczących niektórych opłat, ceł, podatków i innych obciążeń⁽¹⁾.

Ponadto można ich używać w związku z postępowaniem sądowym, które może prowadzić do sankcji, wszczętym jako skutek naruszeń prawa podatkowego, bez uszczerbku dla zasad ogólnych i przepisów regulujących prawa oskarżonych i świadków w takim postępowaniu.

2. Osoby należące do akredytowanych przez organ akredytacji bezpieczeństwa Komisji mogą mieć dostęp do takich informacji jedynie w stopniu niezbędnym do nadzoru, konserwacji oraz rozwijania sieci CCN/CSI.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 właściwy organ państwa członkowskiego udzielający informacji zezwala na użycie jej do innych celów w państwie członkowskim organu występującego z wnioskiem, jeżeli na mocy przepisów państwa członkowskiego organu wezwanego informacja może być użyta do podobnych celów.

4. W przypadku gdy organ występujący z wnioskiem uzna, że informacja, którą otrzymał od organu wezwanego, może być użyteczna dla właściwego organu trzeciego państwa członkowskiego, może mu ją przekazać. Informuje o tym z wyprzedzeniem organ wezwany. Organ wezwany może wymagać, aby przekazanie tej informacji stronie trzeciej było uzależnione od jego uprzedniej zgody.

5. Wszystkie kwestie przechowywania i wymiany informacji, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, podlegają przepisom wdrażającym dyrektywę 95/46/WE. Jednakże państwa członkowskie, do celów właściwego stosowania niniejszego rozporządzenia, ograniczają zakres praw i obowiązków przewidzianych w art. 10, art. 11 ust. 1 oraz w art. 12 i 21 dyrektywy 95/46/WE w zakresie, w jakim jest to konieczne do zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 13 ust. 1 lit. e) tej dyrektywy.

Artykuł 56

Sprawozdania, oświadczenia oraz wszelkie inne dokumenty lub potwierdzone kopie dokumentów lub wyciągi z nich, otrzymane przez personel organu wezwanego oraz przekazane organowi występującemu z wnioskiem w ramach pomocy przewi-

dzianej w niniejszym rozporządzeniu mogą zostać użyte jako dowody przez właściwe podmioty państwa członkowskiego organu występującego z wnioskiem na takiej samej podstawie, jak podobne dokumenty dostarczone przez inny organ w tym państwie.

Artykuł 57

1. Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie podejmują wszystkie niezbędne środki, aby:

- a) zapewnić skuteczną koordynację wewnętrzną między właściwymi organami;
- b) ustanowić bezpośrednią współpracę między organami upoważnionymi do celów takiej koordynacji;
- c) zapewnić sprawne funkcjonowanie uzgodnień dotyczących wymiany informacji przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Komisja przekazuje każdemu z państw członkowskich, najszybciej jak to możliwe, każdą otrzymaną informację, której jest w stanie udzielić.

ROZDZIAŁ XVI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 58

1. Komisja jest wspomagana przez Stały Komitet Współpracy Administracyjnej.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, wynosi trzy miesiące.

Artykuł 59

1. Do dnia 1 listopada 2013 r., a następnie co pięć lat, Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty wszelkich przepisów prawa krajowego przyjętych przez nie w dziedzinach objętych niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 60

1. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla wypełniania wszelkich szerszych obowiązków w związku z pomocą wzajemną wynikających z innych aktów prawnych, w tym również z umów dwustronnych lub wielostronnych.

2. W przypadku gdy państwa członkowskie zawierają porozumienia dwustronne w sprawach objętych niniejszym rozporządzeniem, w szczególności jego art. 11, inne niż dotyczące postępowania w przypadkach indywidualnych, niezwłocznie informują o tym Komisję. Komisja informuje o tym z kolei pozostałe państwa członkowskie.

Artykuł 61

Rozporządzenie (WE) nr 1798/2003 traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2012 r. Jednakże skutki art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia pozostają w mocy do daty opublikowania przez Komisję wykazu właściwych organów, o którym mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 150 z 10.6.2008, s. 28.

Rozdział V, z wyjątkiem art. 27 ust. 4, tego rozporządzenia, ma nadal zastosowanie do dnia 31 grudnia 2012 r.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia rozumie się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 62

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r.

Jednakże art. 33–37 stosuje się od dnia 1 listopada 2010 r.;

rozdział V, z wyjątkiem art. 22 i 23, stosuje się od dnia 1 stycznia 2013 r.

— artykuły 38–42 stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.; oraz

— artykuły 43–47 stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 7 października 2010 r.

W imieniu Rady

S. VANACKERE

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz dostaw towarów i świadczonych usług, do których ma zastosowanie art. 7 ust. 3 i 4:

- 1) sprzedaż wysyłkowa (art. 33 i 34 dyrektywy 2006/112/WE);
- 2) usługi związane z nieruchomością (art. 47 dyrektywy 2006/112/WE);
- 3) usługi telekomunikacyjne, nadawcze i świadczone drogą elektroniczną (art. 58 dyrektywy 2006/112/WE);
- 4) wynajem, inny niż krótkoterminowy, środków transportu osobie niebędącej podatnikiem (art. 56 dyrektywy 2006/112/WE).

ZAŁĄCZNIK II

Uchylone rozporządzenie wraz z kolejnymi zmianami

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1798/2003	Dz.U. L 264 z 15.10.2003, s. 1.
Rozporządzenie Rady (WE) nr 885/2004	Dz.U. L 168 z 1.5.2004, s. 1.
Rozporządzenie Rady (WE) nr 1791/2006	Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1.
Rozporządzenie Rady (WE) nr 143/2008	Dz.U. L 44 z 20.2.2008, s. 1.
Rozporządzenie Rady (WE) nr 37/2009	Dz.U. L 14 z 20.1.2009, s. 1.

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 1798/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1 akapit pierwszy i drugi	art. 1 ust. 1 akapit pierwszy i drugi
art. 1 ust. 1 akapit trzeci	—
art. 1 ust. 1 akapit czwarty	art. 1 ust. 4
art. 1 ust. 2	art. 1 ust. 3
art. 2 ust. 1 pkt 1	art. 3
art. 2 ust. 1 pkt 2	art. 2 ust. 1 lit. a)
art. 2 ust. 1 pkt 3	art. 2 ust. 1 lit. b)
art. 2 ust. 1 pkt 4	art. 2 ust. 1 lit. c)
art. 2 ust. 1 pkt 5	art. 2 ust. 1 lit. d)
art. 2 ust. 1 pkt 6	art. 2 ust. 1 lit. e)
art. 2 ust. 1 pkt 7	art. 2 ust. 1 lit. f)
art. 2 ust. 1 pkt 8	art. 2 ust. 1 lit. g)
art. 2 ust. 1 pkt 9	art. 2 ust. 1 lit. h)
art. 2 ust. 1 pkt 10	art. 2 ust. 1 lit. i)
art. 2 ust. 1 pkt 11	art. 2 ust. 1 lit. j)
art. 2 ust. 1 pkt 12	art. 2 ust. 1 lit. k)
art. 2 ust. 1 pkt 13	art. 2 ust. 1 lit. l)
art. 2 ust. 1 pkt 14	—
art. 2 ust. 1 pkt 15	art. 2 ust. 1 lit. m)
art. 2 ust. 1 pkt 16	art. 2 ust. 1 lit. n)
art. 2 ust. 1 pkt 17	—
art. 2 ust. 1 pkt 18	art. 2 ust. 1 lit. p)
art. 2 ust. 1 pkt 19	art. 2 ust. 1 lit. q)
art. 2 ust. 2	art. 2 ust. 2
art. 3 ust. 1	—
art. 3 ust. 2	art. 4 ust. 1
art. 3 ust. 3	art. 4 ust. 2
art. 3 ust. 4	art. 4 ust. 3
art. 3 ust. 5	art. 4 ust. 4
art. 3 ust. 6	art. 5
art. 3 ust. 7	art. 6

Rozporządzenie (WE) nr 1798/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 4	—
art. 5 ust. 1	art. 7 ust. 1
art. 5 ust. 2	art. 7 ust. 2
art. 5 ust. 3	do dnia 31 grudnia 2014 r. – art. 7 ust. 3 od dnia 1 stycznia 2015 r. – art. 7 ust. 4
art. 5 ust. 4	art. 7 ust. 5
art. 6	art. 8
art. 7	art. 9
art. 8	art. 10
art. 9	art. 11
art. 10	art. 12
art. 11	art. 28
art. 12	art. 29
art. 13	art. 30
art. 14	art. 25
art. 15	art. 26
art. 16	art. 27
art. 17 akapit pierwszy	art. 13 ust. 1
art. 17 akapit drugi	art. 14 ust. 2
art. 18	art. 14 ust. 1 akapit pierwszy
art. 19	—
art. 20	—
art. 21	art. 14 ust. 1 akapit drugi
art. 22 ust. 1 akapit pierwszy	art. 17 ust. 1 lit. a)
art. 22 ust. 1 akapit drugi	art. 18
art. 22 ust. 2	art. 19
art. 23 akapit 1	art. 21 ust. 2 lit. a) i b)
art. 23 akapit drugi	art. 21 ust. 2 akapit drugi
art. 24 akapit pierwszy pkt 1)	art. 21 ust. 2 lit. c)
art. 24 akapit pierwszy pkt 2)	art. 21 ust. 2 lit. d)
art. 24 akapit drugi	art. 21 ust. 2 akapit drugi
art. 25 ust. 1	art. 20 ust. 1
art. 25 ust. 2	art. 20 ust. 1
art. 25 ust. 3	—

Rozporządzenie (WE) nr 1798/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 26	art. 24 akapit pierwszy
art. 27 ust. 1	art. 17 ust. 1 lit. b)
art. 27 ust. 2	art. 17 ust. 1 lit. b) oraz art. 22 ust. 1
art. 27 ust. 3	art. 18 ust. 1 lit. b) oraz art. 21 ust. 1
art. 27 ust. 4	art. 31
art. 27 ust. 5	art. 24
art. 28	do dnia 31 grudnia 2014 r. – art. 38 od dnia 1 stycznia 2015 r. – art. 43
art. 29	do dnia 31 grudnia 2014 r. – art. 39 od dnia 1 stycznia 2015 r. – art. 44
art. 30	do dnia 31 grudnia 2014 r. – art. 40 od dnia 1 stycznia 2015 r. – art. 45
art. 31	art. 17 ust. 1 lit. d)
art. 32	do dnia 31 grudnia 2014 r. – art. 41 od dnia 1 stycznia 2015 r. – art. 46
art. 33	do dnia 31 grudnia 2014 r. – art. 42 od dnia 1 stycznia 2015 r. – art. 47
art. 34	—
art. 34a	art. 48
art. 35	art. 49
art. 36	art. 50
art. 37	art. 51 ust. 1
art. 38	art. 52
art. 39	art. 53
art. 40	art. 54
art. 41	art. 55
art. 42	art. 56
art. 43	art. 57
art. 44	art. 58
art. 45	art. 59
art. 46	art. 60
art. 47	art. 61
art. 48	art. 62

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 905/2010**z dnia 11 października 2010 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 w zakresie wartości progowych dla dodatkowych ceł za ogórki, karczochy, klementynki, mandarynki i pomarańcze**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 143 lit. b) w związku z jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiającym przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾ przewiduje się nadzór nad przywozem produktów wymienionych w załączniku XVII do tego rozporządzenia. Nadzór ten prowadzi się zgodnie z zasadami określonymi w art. 308d rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽³⁾.
- (2) W celu zastosowania art. 5 ust. 4 Porozumienia w sprawie rolnictwa ⁽⁴⁾ zawartego w trakcie wielostron-

nych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej i na podstawie ostatnich danych dotyczących lat 2007, 2008 i 2009 należy zmienić wartości progowe dodatkowych ceł za ogórki, karczochy, klementynki, mandarynki i pomarańcze.

- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1580/2007.
- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik XVII do rozporządzenia (WE) nr 1580/2007 zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 listopada 2010 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 października 2010 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 22.

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK XVII

DODATKOWE NALEŻNOŚCI PRZYWOZOWE: TYTUŁ IV, ROZDZIAŁ II, SEKCJA 2

Bez uszczerbku dla zasad interpretacji Nomenklatury scalonej, przedstawione opisy produktów mają charakter wyłącznie orientacyjny. Do celów niniejszego załącznika zakres stosowania dodatkowych cel określony jest przez zakres kodów CN istniejących w chwili przyjęcia niniejszego rozporządzenia.

Numer porządkowy	Kod CN	Opis	Okres stosowania	Wartości progowe (tony)
78.0015	0702 00 00	Pomidory	1 października – 31 maja	1 215 717
78.0020			1 czerwca – 30 września	966 474
78.0065	0707 00 05	Ogórki	1 maja – 31 października	12 303
78.0075			1 listopada – 30 kwietnia	33 447
78.0085	0709 90 80	Karczochy	1 listopada – 30 czerwca	17 258
78.0100	0709 90 70	Cukinie	1 stycznia – 31 grudnia	55 369
78.0110	0805 10 20	Pomarańcze	1 grudnia – 31 maja	368 535
78.0120	0805 20 10	Klementynki	1 listopada – koniec lutego	175 110
78.0130	0805 20 30 0805 20 50 0805 20 70 0805 20 90	Mandarynki (włącznie z tangerynami i satsuma); wilkingi i podobne hybrydy cytrusowe	1 listopada – koniec lutego	115 625
78.0155	0805 50 10	Cytryny	1 czerwca – 31 grudnia	329 903
78.0160			1 stycznia – 31 maja	92 638
78.0170	0806 10 10	Winogrona stołowe	21 lipca – 20 listopada	146 510
78.0175	0808 10 80	Jabłka	1 stycznia – 31 sierpnia	1 262 435
78.0180			1 września – 31 grudnia	95 357
78.0220	0808 20 50	Gruszki	1 stycznia – 30 kwietnia	280 764
78.0235			1 lipca – 31 grudnia	83 435
78.0250	0809 10 00	Morele	1 czerwca – 31 lipca	49 314
78.0265	0809 20 95	Czereśnie	21 maja – 10 sierpnia	90 511
78.0270	0809 30	Brzoskwinie, łącznie z nektarynami	11 czerwca – 30 września	6 867
78.0280	0809 40 05	Śliwki	11 czerwca – 30 września	57 764”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 906/2010**z dnia 11 października 2010 r.****zmieniające po raz 137. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do talibów w Afganistanie ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 1 lit. a) oraz art. 7a ust. 5 ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 zawiera wykaz osób, grup i podmiotów, których fundusze oraz zasoby gospodarcze podlegają zamrożeniu zgodnie z tym rozporządzeniem.

- (2) Dnia 27 oraz 29 września 2010 r. Komitet Sankcji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych podjął decyzję o zmianie danych dotyczących dwóch osób fizycznych znajdujących się w wykazie osób, grup i podmiotów, w odniesieniu do których należy stosować zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych.

- (3) Należy zatem wprowadzić odpowiednie zmiany do załącznika I,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 października 2010 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego*

Karel KOVANDA

p.o. Dyrektora Generalnego ds. Stosunków Zewnętrznych

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 29.5.2002, s. 9.

⁽²⁾ Artykuł 7a dodany rozporządzeniem (UE) nr 1286/2009 (Dz.U. L 346 z 23.12.2009, s. 42).

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 wprowadza się następujące zmiany:

- (1) Wpis „Yasser Mohamed Ismail **Abu Shaweesh** (*alias* Yasser Mohamed Abou Shaweesh). Data urodzenia: 20.11.1973 r. Miejsce urodzenia: Benghazi, Libia. Numer paszportu: (a) 939254 (egipski dokument podróży), (b) 0003213 (paszport egipski), (c) 981358 (paszport egipski), (d) C00071659 (paszport zastępczy wydany przez Republikę Federalną Niemiec). Dodatkowe informacje: według danych ze stycznia 2005 r. w areszcie w Niemczech. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 06.12.2005 r.” w tytule „Osoby fizyczne” otrzymuje brzmienie:

„Yasser Mohamed Ismail **Abu Shaweesh** (*alias* Yasser Mohamed Abou Shaweesh). Data urodzenia: 20.11.1973 r. Miejsce urodzenia: Benghazi, Libia. Numer paszportu: (a) 939254 (egipski dokument podróży), (b) 0003213 (paszport egipski), (c) 981358 (paszport egipski), (d) C00071659 (paszport zastępczy wydany przez Republikę Federalną Niemiec). Dodatkowe informacje: jego bratem jest Ismail Mohamed Ismail Abu Shaweesh. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 06.12.2005 r.”.

- (2) Wpis „Mohammed **Benhammedi** (*alias* (a) Mohamed Hannadi, (b) Mohamed Ben Hammedi, (c) Muhammad Muhammad Bin Hammidi, (d) Ben Hammedi, (e) Panhammedi, (f) Abu Hajir, (g) Abu Hajir Al Libi, (h) Abu Al Qassam). Adres: Midlands, Zjednoczone Królestwo. Data urodzenia: 22.09.1966 r. Miejsce urodzenia: Libia. Obywatelstwo: libijskie.” w tytule „Osoby fizyczne” otrzymuje brzmienie:

„Mohammed **Benhammedi** (*alias* (a) Mohamed Hannadi, (b) Mohamed Ben Hammedi, (c) Muhammad Muhammad Bin Hammidi, (d) Ben Hammedi, (e) Panhammedi, (f) Abu Hajir, (g) Abu Hajir Al Libi, (h) Abu Al Qassam, (i) Hammedi Mohamedben). Adres: Midlands, Zjednoczone Królestwo. Data urodzenia: 22.09.1966 r. Miejsce urodzenia: Libia. Obywatelstwo: libijskie.”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 907/2010**z dnia 11 października 2010 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 12 października 2010 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 października 2010 r.

*W imieniu Komisji,
z upoważnienia Przewodniczącego*

Jean-Luc DEMARTY

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	MA	80,7
	MK	56,9
	TR	78,0
	XS	50,2
	ZZ	66,5
0707 00 05	MK	54,8
	TR	135,2
	ZZ	95,0
0709 90 70	TR	120,5
	ZZ	120,5
0805 50 10	AR	92,3
	BR	100,4
	CL	62,4
	IL	102,3
	TR	98,9
	UY	117,2
	ZA	73,9
	ZZ	92,5
0806 10 10	BR	221,3
	TR	124,4
	ZA	64,2
	ZZ	136,6
0808 10 80	AR	75,7
	BR	51,1
	CL	121,2
	CN	82,6
	NZ	96,3
	ZA	86,9
	ZZ	85,6
0808 20 50	CN	75,4
	ZA	77,5
	ZZ	76,5

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 908/2010**z dnia 11 października 2010 r.****zmieniające ceny reprezentatywne oraz kwoty dodatkowych należności przywozowych w odniesieniu do niektórych produktów w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (UE) nr 867/2010 na rok gospodarczy 2010/11**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 951/2006 z dnia 30 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi w sektorze cukru ⁽²⁾, w szczególności jego art. 36 ust. 2 akapit drugi zdanie drugie,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Kwoty cen reprezentatywnych oraz dodatkowych należności stosowanych przy przywozie cukru białego, cukru

surowego oraz niektórych syropów zostały ustalone na rok gospodarczy 2010/11 rozporządzeniem Komisji (UE) nr 867/2010 ⁽³⁾. Te ceny i kwoty zostały ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 903/2010 ⁽⁴⁾.

(2) Zgodnie z zasadami i warunkami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 951/2006 dane, którymi dysponuje obecnie Komisja, stanowią podstawę do korekty wymienionych kwot,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ceny reprezentatywne i dodatkowe należności celne mające zastosowanie w ramach przywozu produktów, o których mowa w art. 36 rozporządzenia (WE) nr 951/2006, ustalone na rok gospodarczy 2010/11 rozporządzeniem (UE) nr 867/2010, zostają zmienione zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 12 października 2010 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 października 2010 r.

*W imieniu Komisji,
z upoważnienia Przewodniczącego*

Jean-Luc DEMARTY

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, s. 24.⁽³⁾ Dz.U. L 259 z 1.10.2010, s. 3.⁽⁴⁾ Dz.U. L 266 z 9.10.2010, s. 58.

ZAŁĄCZNIK

Zmienione kwoty cen reprezentatywnych i dodatkowych należności celnych przywozowych dla cukru białego, cukru surowego oraz produktów objętych kodem CN 1702 90 95, obowiązujące od dnia 12 października 2010 r.

(EUR)

Kod CN	Kwota ceny reprezentatywnej za 100 kg netto produktu	Kwota dodatkowej należności za 100 kg netto produktu
1701 11 10 ⁽¹⁾	57,56	0,00
1701 11 90 ⁽¹⁾	57,56	0,00
1701 12 10 ⁽¹⁾	57,56	0,00
1701 12 90 ⁽¹⁾	57,56	0,00
1701 91 00 ⁽²⁾	48,93	2,79
1701 99 10 ⁽²⁾	48,93	0,00
1701 99 90 ⁽²⁾	48,93	0,00
1702 90 95 ⁽³⁾	0,49	0,22

⁽¹⁾ Stawka dla jakości standardowej określonej w pkt III załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

⁽²⁾ Stawka dla jakości standardowej określonej w pkt II załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

⁽³⁾ Stawka dla zawartości sacharozy wynoszącej 1 %.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 909/2010**z dnia 11 października 2010 r.****ustalające współczynnik przydziału mający zastosowanie do wniosków o wydanie pozwoleń na wywóz sera do Stanów Zjednoczonych Ameryki w 2011 r. w ramach niektórych kontyngentów GATT**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1187/2009 z dnia 27 listopada 2009 r. ustanawiające specjalne szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do pozwoleń na wywóz i refundacji wywozowych do mleka i przetworów mlecznych ⁽²⁾, w szczególności jego art. 23 ust. 1 akapit pierwszy i ust. 3 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 635/2010 z dnia 19 lipca 2010 r. otwierające procedurę przyznawania pozwoleń na wywóz sera do Stanów Zjednoczonych Ameryki w 2011 r. w ramach niektórych kontyngentów GATT ⁽³⁾ otwiera procedurę przyznawania pozwoleń na wywóz sera do Stanów Zjednoczonych Ameryki w 2011 r. w ramach niektórych kontyngentów GATT określonych w art. 21 rozporządzenia (WE) nr 1187/2009.
- (2) Wnioski o wydanie pozwolenia na wywóz w odniesieniu do niektórych kontyngentów i grup produktów dotyczą ilości przekraczających ilości dostępne na rok kontyngentowy 2011. Należy zatem ustalić współczynniki przydziału zgodnie z przepisami art. 23 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1187/2009.
- (3) W odniesieniu do grup produktów i kontyngentów, w przypadku których złożone wnioski dotyczą ilości mniejszych niż ilości dostępne, należy zadbać o to, by zgodnie z art. 23 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1187/2009, pozostałe ilości zostały przydzielone proporcjonalnie do ilości, o które wystąpiono. Ponadto

przydział dodatkowych ilości powinien być uzależniony od powiadomienia właściwego organu o ilościach, na które dany podmiot wyraził zgodę, oraz od wpłaty zabezpieczenia przez zainteresowane podmioty.

- (4) Biorąc pod uwagę termin wdrożenia procedury określania współczynników określony w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 635/2010, niniejsze rozporządzenie należy zacząć stosować możliwie jak najszybciej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wnioski o wydanie pozwolenia na wywóz, złożone na mocy rozporządzenia (UE) nr 635/2010 w odniesieniu do grup produktów i kontyngentów określonych w kolumnie 3 załącznika do niniejszego rozporządzenia jako „16-Tokio, 16-, 17-, 18-, 20- i 21-Urugwaj”, zostają przyjęte z zastrzeżeniem zastosowania współczynników przydziału określonych w kolumnie 5 tego załącznika.

Artykuł 2

Wnioski o wydanie pozwolenia na wywóz, złożone na mocy rozporządzenia (UE) nr 635/2010 w odniesieniu do grupy produktów i kontyngentów określonych w kolumnie 3 załącznika do niniejszego rozporządzenia jako „22- i 25-Tokio oraz 22- i 25-Urugwaj”, zostają przyjęte w odniesieniu do ilości, o które wystąpiono.

Pozwolenia na wywóz mogą być wydane dla dodatkowych ilości z zastrzeżeniem zastosowania współczynnika przydziału określonego w kolumnie 6 załącznika, po wyrażeniu zgody przez podmiot na podane ilości w terminie jednego tygodnia od daty publikacji niniejszego rozporządzenia oraz z zastrzeżeniem wpłaty wymaganego zabezpieczenia.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 318 z 4.12.2009, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 186 z 20.7.2010, s. 16.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 października 2010 r.

W imieniu Komisji,
z upoważnienia Przewodniczącego
Jean-Luc DEMARTY
Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

ZAŁĄCZNIK

Identyfikacja grupy według Dodatkowych Uwag w rozdziale 4 Zharmonizowanego Systemu Opłat Celnych Stanów Zjednoczonych Ameryki		Identyfikacja grupy i kontyngentu	Ilości dostępne w 2011 r. (w tonach)	Współczynnik przydziału wskazany w art. 1	Współczynnik przydziału wskazany w art. 2
Nr uwagi	Grupa				
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
16	Not specifically provided for (NSPF)	16-Tokio	908,877	0,2409568	
		16-Urugwaj	3 446,000	0,1832277	
17	Blue Mould	17-Urugwaj	350,000	0,0542064	
18	Cheddar	18-Urugwaj	1 050,000	0,3125000	
20	Edam/Gouda	20-Urugwaj	1 100,000	0,1776486	
21	Italian type	21-Urugwaj	2 025,000	0,0851556	
22	Swiss or Emmenthaler cheese other than with eye formation	22-Tokio	393,006		4,9125750
		22-Urugwaj	380,000		4,7500000
25	Swiss or Emmenthaler cheese with eye formation	25-Tokio	4 003,172		4,2262326
		25-Urugwaj	2 420,000		2,5548447

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 910/2010**z dnia 11 października 2010 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) nr 869/2010 ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 października 2010 r.**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (UE) nr 642/2010 z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie zasad stosowania (należności przywozowe w sektorze zbóż) rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 października 2010 r. zostały ustalone w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 869/2010 ⁽³⁾.

- (2) Ponieważ obliczona średnia należności celnych przywozowych różni się o 5 EUR/t od ustalonej należności, należy wprowadzić odpowiednią korektę należności celnych przywozowych ustalonych w rozporządzeniu (UE) nr 869/2010.

- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 869/2010,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załączniki I i II do rozporządzenia (UE) nr 869/2010 zastępują się załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 12 października 2010 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 października 2010 r.

W imieniu Komisji,
z upoważnienia Przewodniczącego

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 187 z 21.7.2010, s. 5.

⁽³⁾ Dz.U. L 259 z 1.10.2010, s. 7.

ZAŁĄCZNIK I

Należności celne przywozowe na produkty, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, mające zastosowanie od dnia 12 października 2010 r.

Kod CN	Wyszczególnienie towarów	Należność przywozowa ⁽¹⁾ (EUR/t)
1001 10 00	PSZENICA twarda wysokiej jakości	0,00
	średniej jakości	0,00
	niskiej jakości	0,00
1001 90 91	PSZENICA zwyczajna, do siewu	0,00
ex 1001 90 99	PSZENICA zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu	0,00
1002 00 00	ŻYTO	14,39
1005 10 90	KUKURYDZA siewna, inna niż hybryda	0,00
1005 90 00	KUKURYDZA, inna niż do siewu ⁽²⁾	0,00
1007 00 90	Ziarno SORGO, inne niż hybryda do siewu	14,39

⁽¹⁾ W przypadku towarów przywożonych do Unii przez Ocean Atlantycki lub przez Kanał Sueski, zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 642/2010, importer może skorzystać z obniżki należności celnych o:

- 3 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się na Morzu Śródziemnym lub na Morzu Czarnym,
- 2 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się w Danii, Estonii, Irlandii, na Łotwie, Litwie, w Polsce, Finlandii, Szwecji, Wielkiej Brytanii lub na atlantyckim wybrzeżu Półwyspu Iberyjskiego.

⁽²⁾ Importer może skorzystać z obniżki o stałą stawkę zryczałtowaną w wysokości 24 EUR/t, jeśli spełnione zostały warunki ustanowione w art. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010.

ZAŁĄCZNIK II

Czynniki uwzględnione przy obliczaniu należności ustalonych w załączniku I

30.9.2010-8.10.2010

1) Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010:

(EUR/t)

	Pszenvca zwyczajna ⁽¹⁾	Kukurydza	Pszenvca twarda wysokiej jakości	Pszenvca twarda średniej jakości ⁽²⁾	Pszenvca twarda niskiej jakości ⁽³⁾	Jęczmień
Giełda	Minnéapolis	Chicago	—	—	—	—
Notowanie	221,79	150,02	—	—	—	—
Cena FOB USA	—	—	182,97	172,97	152,97	93,04
Premia za Zatokę	—	15,90	—	—	—	—
Premia za Wielkie Jeziora	13,18	—	—	—	—	—

⁽¹⁾ Premia dodatnia w wysokości 14 EUR/t włączona (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).⁽²⁾ Premia ujemna w wysokości 10 EUR/t (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).⁽³⁾ Premia ujemna w wysokości 30 EUR/t (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).

2) Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010:

Koszt frachtu: Zatoka Meksykańska–Rotterdam: 20,48 EUR/t

Koszt frachtu: Wielkie Jeziora–Rotterdam: 49,61 EUR/t

DECYZJE

DECYZJA KOMISJI

z dnia 6 lipca 2010 r.

w sprawie środka C 48/07 (ex NN 60/07) wdrożonego przez Polskę na rzecz WRJ i WRJ-Serwis

(notyfikowana jako dokument nr C(2010) 4476)

(Jedynie tekst w języku polskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2010/612/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

uwzględniając Protokół nr 8 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali do traktatu o przystąpieniu⁽¹⁾,

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przywołanymi artykułami⁽²⁾ i uwzględniając otrzymane odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) Komisja została poinformowana o nieprawidłowościach w polskim sektorze rur stalowych w trakcie monitorowania restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali. Po przystąpieniu Polski do UE pomoc na rzecz Walcowni Rur Jedność Sp. z o.o. (zwanej dalej „spółką WRJ”) i WRJ-Serwis Sp. z o.o. (zwanej dalej „spółką WRJ-Serwis”) poddano weryfikacji z urzędu. W pismach z dnia 6 kwietnia 2005 r., 4 sierpnia 2005 r., 3 listopada 2005 r., 4 maja 2006 r., 17 listopada 2006 r. i 11 lipca 2007 r. Komisja zwróciła się do władz polskich o informacje. Władze polskie udzieliły odpowiedzi w pismach z dnia 7 czerwca 2005 r., 29 września 2005 r., 2 grudnia 2005 r., 18 maja 2006 r., 31 maja 2006 r., 10 stycznia 2007 r. i 3 sierpnia 2007 r.
- (2) Pismem z dnia 23 października 2007 r. Komisja poinformowała Polskę o swojej decyzji o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu

o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)⁽³⁾ w odniesieniu do szeregu środków przyznanych na rzecz spółek WRJ i WRJ-Serwis.

- (3) Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dnia 24 listopada 2007 r.⁽⁴⁾ Komisja zaprosiła zainteresowane strony do przedstawienia uwag dotyczących przedmiotowych środków.
- (4) Komisja otrzymała uwagi od jednej zainteresowanej strony. Przekazała je Polsce, dając jej możliwość ustosunkowania się do przedstawionych komentarzy; uwagi Polski otrzymano w piśmie z dnia 16 lutego 2009 r. Polska ustosunkowała się do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego w pismach z dnia 21 stycznia 2008 r. i 1 lutego 2008 r.
- (5) Dnia 16 lutego 2009 r. Komisja zwróciła się o dodatkowe informacje, których Polska udzieliła w piśmie z dnia 4 czerwca 2009 r.

2. SZCZEGÓŁOWY OPIS ŚRODKÓW

2.1. Beneficjenci

2.1.1. WRJ

- (6) Spółka WRJ ma siedzibę w Katowicach i zatrudnia 12 osób do celów administracyjnych. 40,736 % udziałów spółki znajduje się w posiadaniu Towarzystwa Finansowego Silesia Sp. z o.o. (zwanego dalej „spółką TFS”), przedsiębiorstwa będącego w 99,6 % własnością państwa. Kolejne 7,235 % udziałów znajduje się w posiadaniu Walcowni Rur Silesia SA (zwanej dalej „Walcownią Rur Silesia”), podmiotu w 100 % zależnego od spółki TFS.
- (7) Pozostali udziałowcy to:
 - PIW Enpol Sp. z o.o. (19,009 % udziałów),
 - Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo SA (8,3 % udziałów),

⁽¹⁾ Dz.U. L 236 z 23.9.2003, s. 948.

⁽²⁾ Dz.U. C 282 z 24.11.2007, s. 21.

⁽³⁾ Ze skutkiem od dnia 1 grudnia 2009 r. art. 87 i 88 Traktatu WE stały się odpowiednio art. 107 i 108 TFUE. Treść tych dwóch grup postanowień jest zasadniczo identyczna. Do celów niniejszej decyzji odniesienia do art. 107 i 108 TFUE należy rozumieć, tam gdzie to stosowne, jako odniesienia odpowiednio do art. 87 i 88 Traktatu WE.

⁽⁴⁾ Zob. przypis 2.

- Kulczyk Privatstiftung (4,533 % udziałów),
 - Huta Jedność (0,817 % udziałów),
 - szereg innych udziałowców mniejszościowych, posiadających udziały wynoszące od 0,004 % do 3,4 %.
- (8) Spółkę WRJ utworzono w 1995 r. w celu budowy nowej walcowni rur bez szwu o zdolności produkcyjnej wynoszącej 160 tys. ton rocznie (zwanej dalej „projektem WRJ”).
- (9) Pierwotnie inne przedsiębiorstwo o nazwie Huta Jedność rozpoczęło w 1978 r. budowę walcowni rur bez szwu o zdolności produkcyjnej 400 tys. ton, którą przerwano w 1980 r. w związku ze wstrzymaniem subsydiów państwowych. Po kolejnych próbach wznowienia projektu Huta Jedność złożyła wnioski o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku, który to wniosek został odrzucony przez sąd. Obecnie Huta Jedność jest spółką w likwidacji, prowadzącą działalność polegającą na wydzierżawianiu majątku produkcyjnego innym podmiotom oraz jako dostawca mediów.
- (10) Projekt WRJ obejmował elementy infrastruktury oraz część maszyn i urządzeń zgromadzonych wcześniej przez Hutę Jedność na potrzeby pierwotnego projektu i miał być zrealizowany na gruncie, który poprzednio stanowił własność Huty Jedność. Do udziału w projekcie WRJ, który rozpoczął się w 1997 r., zaproszono nowych inwestorów. Jego realizację przerwano w 2001 r., a do tego czasu wycofali się z niego inwestorzy. Wydaje się, że wykonano 86 % prac, mimo to spółka WRJ nigdy nie podjęła żadnej działalności produkcyjnej.
- (11) Dnia 4 września 2007 r. Walcownia Rur Silesia, spółka zależna należąca w całości do TFS, założona w ramach planów konsolidacji polskiego sektora rur stalowych (zob. poniżej motywy 15–17), złożyła wniosek o wszczęcie postępowania upadłościowego w stosunku do spółki WRJ, obejmującego likwidację majątku. Dnia 23 stycznia 2008 r. Sąd Rejonowy w Katowicach ogłosił upadłość spółki WRJ obejmującą likwidację jej majątku, wyznaczając w tym celu syndyka masy upadłości. Jak się wydaje, w ramach postępowania upadłościowego nie sprzedano dotychczas żadnej części majątku spółki.

2.1.2. WRJ-Serwis

- (12) Spółkę WRJ-Serwis utworzono w 2001 r. w drodze przekształcenia przedsiębiorstwa Zakład Usług Energomechanicznych „Jedność” SA, utworzonego w 1999 r. Jej udziałowcami są spółka TFS (54,66 % udziałów), PIW ENPOL Sp. z o.o. (36,77 % udziałów), Complex Sp. z o.o. (8,29 % udziałów) i Huta Jedność (0,28 % udziałów).
- (13) Pierwotnym celem spółki WRJ-Serwis była realizacja części projektu WRJ, a także zapewnienie spółce WRJ lepszych możliwości kredytowania. Jednakże spółka WRJ-Serwis nie rozpoczęła żadnej działalności inwestycyjnej, natomiast po zaprzestaniu przez Hutę Jedność działalności produkcyjnej w ciągarni z początkiem 2004 r. od maja 2004 r. produkuje rury stalowe bez szwu ciągnięte na zimno. Ta działalność jest prowadzona z wykorzystaniem majątku wydzierżawionego

początkowo od Huty Jedność. Wspomniany majątek został następnie przejęty przez ING Bank Śląski SA, a w końcu przez Walcownię Rur Silesia. Ponadto spółka WRJ-Serwis nabyła 9/10 praw użytkowania wieczystego gruntu, na którym jest zlokalizowany projekt WRJ, a także 9/10 praw własności w odniesieniu do budynków posadowionych na tym gruncie.

- (14) Spółka WRJ-Serwis zaprzestała działalności operacyjnej w kwietniu 2008 r., kiedy Walcownia Rur Silesia przejęła produkcję rur stalowych w ciągarni.

2.1.3. Konsolidacja WRJ i WRJ-Serwis oraz próby ich prywatyzacji

- (15) W 2004 r. spółka TFS rozpoczęła poszukiwania inwestora strategicznego dla spółek WRJ i WRJ-Serwis. W 2005 r. zaproszono do składania ofert zainteresowane strony, z których dwie przedstawiły oferty. Ostatecznie zawarto z jednym z oferentów umowę ramową w sprawie nabycia majątku spółek WRJ i WRJ-Serwis, wolnego od wszelkich obciążeń, którą jednakże rozwiązano w październiku 2006 r. ze względu na niespełnienie jej warunków. W grudniu 2006 r. spółka TFS wszczęła nową procedurę przetargową, która nie doprowadziła do złożenia żadnych wiążących ofert.
- (16) Po kolejnym zaproszeniu do składania ofert ogłoszonym w 2007 r. spółka TFS postanowiła skonsolidować spółki WRJ i WRJ-Serwis, aby móc łatwiej je sprywatyzować. W tym celu utworzyła dwie nowe spółki, mianowicie FEREX Sp. z o.o. (zwaną dalej „spółką FEREX”) i Walcownię Rur Silesia. TFS posiada 100 % udziałów obu spółek. Poprzez Walcownię Rur Silesia oraz spółkę FEREX spółka TFS nabyła majątek niezbędny do realizacji projektu WRJ oraz przejęła długi spółek WRJ i WRJ-Serwis:
- a) Walcownia Rur Silesia stała się wierzycielem spółki WRJ, nabywając od konsorcjum banków wierzytelności należne od spółki WRJ w wysokości 168 940 469 PLN, a także od spółki Stalexport wierzytelności należne od spółki WRJ w wysokości 95 595 057 PLN. Ponadto Walcownia Rur Silesia zakupiła od konsorcjum banków kierowanego przez ING Bank Śląski majątek ruchomy stanowiący wyposażenie ciągarni;
 - b) także spółka FEREX stała się wierzycielem spółki WRJ, nabywając od banków wierzytelności należne od spółki WRJ wynoszące łącznie 142 941 270,43 PLN, zabezpieczone hipoteką na gruncie należącym do spółek WRJ i WRJ-Serwis.
- (17) W sierpniu 2008 r. władze polskie podjęły kolejną próbę sprzedaży spółek WRJ, WRJ-Serwis, FEREX i Walcowni Rur Silesia. Spółka TFS i Walcownia Rur Silesia zaprosiły zainteresowane strony do negocjacji w sprawie łącznego zakupu majątku Walcowni Rur Silesia, kapitału zakładowego spółki FEREX, wierzytelności TFS należne od spółki FEREX oraz udziałów TFS w kapitale spółki WRJ-Serwis. Procedura zakończyła się dnia 15 stycznia 2009 r. i nie doprowadziła do sprzedaży żadnego z oferowanych składników majątku.

2.2. Oceniane środki

- (18) Środki przyznane na rzecz spółki WRJ obejmują inwestycje kapitałowe dokonane przez spółkę TFS (2.2.1), gwarancje udzielone przez TFS (2.2.2) oraz zabezpieczenia udzielone przez Skarb Państwa (2.2.3). Środki na rzecz spółki WRJ-Serwis obejmują inwestycje kapitałowe dokonane przez spółkę TFS (2.2.4).

2.2.1. Inwestycje kapitałowe w WRJ dokonana przez TFS

- (19) Pierwsza inwestycja kapitałowa spółki TFS w spółkę WRJ miała miejsce dnia 26 czerwca 2002 r., kiedy udziałowcy WRJ podjęli decyzję o podwyższeniu kapitału zakładowego. W zamian za wierzytelności spółka TFS otrzymała udziały o nominalnej wartości 15 mln PLN. Przedmiotowe wierzytelności były należne spółce TFS od Huty Andrzej oraz od Huty Katowice i wynosiły 15 mln PLN. Podwyższenie kapitału zostało zarejestrowane i stało się skuteczne dnia 22 listopada 2002 r.

- (20) Drugie podwyższenie kapitału zakładowego miało miejsce dnia 17 stycznia 2003 r., kiedy udziałowcy WRJ postanowili ponownie zwiększyć kapitał zakładowy spółki. W zamian za wierzytelności należne spółce TFS od spółki WRJ TFS otrzymała udziały o nominalnej wartości 40 mln PLN (zamiana długu na udziały w kapitale zakładowym). Nominalna wartość wierzytelności wynosiła 40 mln PLN, a spółka TFS przejęła je wcześniej, w grudniu 2002 r., od ING Bank Śląski SA. Podwyższenie kapitału zostało zarejestrowane i stało się skuteczne dnia 25 sierpnia 2003 r.

2.2.2. Gwarancje udzielone WRJ przez TFS

- (21) W 2001 r. spółka TFS udzieliła gwarancji do kwoty 5 mln PLN w odniesieniu do pożyczki wynoszącej 20 mln PLN. Spółka WRJ uzyskała przedmiotową pożyczkę w 1999 r. od Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.
- (22) Także w 2001 r. spółka TFS udzieliła gwarancji do kwoty 50 mln PLN w odniesieniu do pożyczki wynoszącej 115 mln PLN. Spółka WRJ uzyskała przedmiotową pożyczkę w 1996 r. od Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

2.2.3. Zabezpieczenie udzielone WRJ przez Skarb Państwa

- (23) Dnia 14 października 1997 r. Skarb Państwa udzielił gwarancji obejmującej 45 % kwoty głównej oraz odsetek od dwóch pożyczek, wynoszących łącznie 262,5 mln PLN. Wspomniane pożyczki stanowiły kredyt walutowy oraz kredyt złotówkowy, oba udzielone przez konsorcjum banków w 1997 r.
- (24) Dnia 2 stycznia 2003 r. Rada Ministrów, podpisując stosowne dokumenty, podniosła gwarancję państwa do 55 %. Podniesienia gwarancji nie wykonano.

2.2.4. Inwestycje kapitałowe w WRJ-Serwis dokonana przez TFS

- (25) Spółka TFS dokonała interwencji kapitałowych w spółce WRJ-Serwis w grudniu 2003 r., w celu uzyskania udziału większościowego, co miało jej umożliwić przejęcie

kontroli nad projektem WRJ. W decyzji z grudnia 2003 r. udziałowcy spółki WRJ-Serwis wyrazili zgodę na objęcie jej udziałów przez spółkę TFS. Nominalna wartość udziałów wynosiła 7 910 000 PLN. Spółka TFS objęła udziały głównie w zamian za wierzytelności należne TFS od Huty Jedność. Przedmiotowe wierzytelności przelano na spółkę WRJ-Serwis. Ponadto spółka TFS w zamian za udziały wniosła gotówkę (890 000 PLN) i aport (wsad materiałowy – lupy z Huty Jedność do dalszego przerobu; o wartości zbywczej 450 000 PLN). Porozumienie o objęciu udziałów podpisano dnia 8 czerwca 2004 r. Podwyższenie kapitału zarejestrowano dopiero dnia 17 sierpnia 2007 r.

- (26) Równocześnie ze spółką TFS udziały w podwyższonym kapitale zakładowym objął jeden z dotychczasowych udziałowców, PIW Enpol Sp. z o.o., oraz nowy udziałowiec, Complex Sp. z o.o. (w obu przypadkach spółki prywatne). Spółki objęły udziały, dokonując na rzecz WRJ-Serwis cesji wierzytelności należnych od Huty Jedność.

3. PODSTAWY WSZCZĘCIA FORMALNEGO POSTĘPOWANIA WYJAŚNIAJĄCEGO

- (27) Jak opisano w motywie 3, dnia 23 października 2007 r. Komisja podjęła decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego (zwaną dalej „decyzją o wszczęciu postępowania”). W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja wyraziła wstępnie pogląd, że jest właściwym organem do rozstrzygnięcia sprawy i że przedmiotowe środki stanowią pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym.

3.1. Prawo właściwe i kompetencje Komisji

- (28) W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja uznała, że art. 107 i 108 TFUE (wtedy: art. 87 i 88 Traktatu WE) nie mają zwykle zastosowania do pomocy przyznanej przed przystąpieniem, która nie jest już stosowana po przystąpieniu. Jednakże postanowienia Protokołu nr 8 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali (zwanego dalej „protokołem nr 8”) do traktatu o przystąpieniu można uznać za *lex specialis* w odniesieniu do art. 107 i 108 TFUE, poszerzające zakres kontroli pomocy państwa na podstawie TFUE na wszelką pomoc przyznaną na restrukturyzację polskiego hutnictwa żelaza i stali między 1997 i 2006 r. W związku z tym zasadniczo Komisja byłaby właściwym organem do oceny takiej pomocy.
- (29) W odniesieniu do kwestii, czy producenci rur tacy jak spółki WRJ i WRJ-Serwis stanowią część sektora „hutnictwa żelaza i stali” do celów protokołu nr 8, Komisja wzięła pod uwagę, co następuje: protokół nr 8 opierał się na krajowym programie restrukturyzacji (programie „Restrukturyzacja i rozwój hutnictwa żelaza i stali w Polsce”, zwanym dalej „KPR”). Zakres zarówno KPR, jak i protokołu nr 8 nie był ograniczony do zakresu załącznika I Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (zwanego dalej „traktatem EWWiS”), ale obejmował również niektóre sektory hutnictwa żelaza i stali, takie jak sektory rur bez szwu i dużych rur spawanych.

(30) Zgodnie z decyzją o wszczęciu postępowania, po pierwsze, wspomniana interpretacja odpowiadała definicji sektora hutnictwa żelaza i stali w ramach reguł UE w zakresie pomocy państwa, a mianowicie definicji w załączniku B do wielosektorowych zasad ramowych⁽⁵⁾. Po drugie, wynikało to z zakresu KPR, którego połowę beneficjentów stanowili producenci rur. Huta Jedność, poprzedniczka spółek WRJ i WRJ-Serwis, rzeczywiście uczestniczyła w procesie określonym programem restrukturyzacji i kilkakrotnie została wymieniona wprost w projekcie KPR, ale ostatecznie nie została uznana za potencjalnego beneficjenta, gdyż w tym czasie, w następstwie upadłości w 2002 r., przewidywano jej likwidację.

(31) W rezultacie Komisja uznała, że zakaz przyznawania pomocy nieobjętej zakresem KPR i protokołu nr 8 ma zastosowanie do Huty Jedność oraz spółek WRJ i WRJ-Serwis.

3.2. Istnienie pomocy państwa

(32) W odniesieniu do inwestycji w spółkę WRJ dokonanych przez spółkę TFS oraz udzielonych przez nią zabezpieczeń Komisja wyraziła poważne wątpliwości, czy spełniłyby one warunki testu prywatnego inwestora. W momencie podjęcia tych środków spółka WRJ borykała się z trudnościami i nie byłaby w stanie zgromadzić funduszy na rynku kapitałowym. Ponadto Komisja wyraziła wątpliwości, czy udałooby się uzyskać wystarczający zwrot z inwestycji. Uznała także, że inwestycję trudno byłoby uzasadnić faktem, że spółka TFS zamierzała w przyszłości sprywatyzować spółkę WRJ.

(33) W odniesieniu do gwarancji udzielonej spółce WRJ przez Skarb Państwa Komisja zauważyła, że nie jest jasne, czy w chwili udzielenia gwarancji, a więc w 1997 r., WRJ znajdowała się w trudnej sytuacji. Z drugiej strony, w odniesieniu do podwyższenia gwarancji w 2003 r. można było uznać, że spółka WRJ znajduje się w trudnej sytuacji, w związku z czym Komisja wyraziła wątpliwości dotyczące zgodności wskazanego podwyższenia gwarancji z warunkami testu prywatnego inwestora.

(34) W odniesieniu do inwestycji dokonanych przez spółkę TFS w spółkę WRJ-Serwis Komisja wyraziła wątpliwości, czy spełniłyby one warunki testu prywatnego inwestora. Komisja zauważyła, że w 2003 r. spółka znajdowała się w trudnej sytuacji, jest zatem wątpliwe, czy inwestycje mogłyby przynieść zwrot na zadowalającym poziomie.

3.3. Zgodność pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym

(35) Komisji nie udało się określić żadnych podstaw dla uznania ewentualnej pomocy państwa za zgodną z obowiązującymi z rynkiem wewnętrznym, gdyż inwestycje lub pomoc na restrukturyzację na rzecz sektora

hutnictwa żelaza i stali w latach 1997–2006 były zakazane na mocy protokołu nr 8, a co za tym idzie – na mocy zasad UE w zakresie pomocy państwa.

4. UWAGI POLSKI DOTYCZĄCE DECYZJI O WSZCZĘCIU POSTĘPOWANIA

(36) W pismach z dnia 21 stycznia 2008 r. i 1 lutego 2008 r. Polska przedstawiła swoje uwagi dotyczące decyzji o wszczęciu postępowania. Podsumowując, Polska nie zgadza się z dokonaną przez Komisję interpretacją protokołu nr 8 i utrzymuje, że przedmiotowe środki nie stanowią pomocy państwa.

4.1. Prawo właściwe i kompetencje Komisji

(37) Polska uważa, że protokół nr 8, jako wyjątek od zasady nieinterwencji dotyczącej pomocy państwa przed przystąpieniem, nie powinien być interpretowany w sposób uogólniający.

(38) Po pierwsze, zaznacza, że załącznik I do protokołu 2 do Układu Europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Rzeczpospolitą Polską, z drugiej strony⁽⁶⁾ (zwanego dalej „protokołem 2 do Układu Europejskiego”), nie obejmował producentów rur ani ich wyrobów, a zatem nie byli objęci zakresem jego zastosowania.

(39) Po drugie, zakaz przyznawania pomocy państwa producentom rur w państwach członkowskich wprowadzono dnia 24 lipca 2002 r., kiedy wszedł w życie załącznik B do wielosektorowych zasad ramowych, definiujący zakres terminu „hutnictwo żelaza i stali”. Zgodnie z tą definicją część sektora „hutnictwa żelaza i stali” stanowił segment rur bez szwu i dużych rur spawanych. W związku z tym KPR zatwierdzony przez Komisję w 2003 r. oraz protokół nr 8 uwzględniły również producentów rur. Wcześniej, kiedy miał zastosowanie traktat EWWiS, segment rur nie był uwzględniony.

(40) Polska stwierdza, że protokół nr 8 należy interpretować w taki sposób, że przed dniem 24 lipca 2002 r. wsparcie udzielane producentom rur nie podlegało kontroli Komisji, podobnie jak wszelkie inne interwencje mające miejsce przed wejściem w życie traktatu o przystąpieniu. Po tym terminie producenci rur podlegali wspomnianym ograniczeniom.

(41) W odniesieniu do świadomości beneficjentów Polska zaznacza, że spółkę WRJ-Serwis można uznać za producenta wyrobów stalowych dopiero od 2004 r., kiedy rozpoczęła działalność z wykorzystaniem urządzeń ciągarni i że do tego czasu żadnych interwencji państwa nie można uznać za pomoc państwa na rzecz hutnictwa żelaza i stali.

(42) Ponadto Polska podkreśla, że projekt WRJ nie stanowi kontynuacji dawnego projektu Huta Jedność.

⁽⁵⁾ Zob. załącznik B do wielosektorowych zasad ramowych (Dz.U. C 70 z 19.3.2002, s. 8), mający zastosowanie od dnia 24 lipca 2002 r. (ust. 39), zastąpiony załącznikiem I do wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007–2012 (Dz.U. C 54 z 4.3.2006, s. 13).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 348 z 31.12.1993, s. 2.

4.2. Istnienie pomocy państwa

- (43) Ponadto Polska twierdzi, że chociaż spółka TFS jest kontrolowana przez Skarb Państwa, działa zgodnie z zasadami rynkowymi, aby przynosić zyski. Działania podjęte przez nią w odniesieniu do spółek WRJ i WRJ-Serwis nie wynikały z żadnej szczególnej kontroli ani nadzoru ze strony państwa. W związku z tym Skarb Państwa niekoniecznie sprawował kontrolę w rozumieniu wyroku w sprawie Stardust Marine⁽⁷⁾.
- (44) W odniesieniu do podwyższania kapitału spółki WRJ oraz gwarancji udzielonych przez spółkę TFS Polska uważa, że spółka TFS nie dokonała wpłaty żadnych znacznych środków finansowych na rzecz projektu WRJ. Zamiana wierzytelności na udziały w spółce WRJ była bowiem bardziej racjonalna gospodarczo niż bezpośrednia egzekucja wspomnianych wierzytelności. Ponadto w czasie, kiedy spółka TFS dokonywała inwestycji w spółkę WRJ, była w posiadaniu planów operacyjnych świadczących o rentowności projektu WRJ. Również konsorcjum banków było wówczas gotowe do zapewnienia dalszego finansowania spółce WRJ. Spółka TFS postępowała zatem jak prywatny inwestor.
- (45) Polska uważa, że zwiększenie zakresu gwarancji państwa na rzecz spółki WRJ było zgodne z warunkami testu prywatnego inwestora, gdyż zapewniono zabezpieczenie dużej wartości, a WRJ wniosła na rzecz Skarbu Państwa opłatę za zwiększenie gwarancji zgodną ze stawką rynkową. Ponadto gwarancja była uzależniona od wznowienia finansowania projektu WRJ przez banki, do czego nie doszło. W rezultacie zwiększenia gwarancji nigdy nie wykonano i Polska uważa, że spółka WRJ nie odniosła korzyści.
- (46) Interwencję kapitałową w spółce WRJ-Serwis uważa się za spełniającą warunki testu prywatnego inwestora. Po pierwsze oprócz spółki TFS udziały objęli prywatni udziałowcy. Po drugie, spółka WRJ-Serwis nie znajdowała się w trudnej sytuacji finansowej i spółka TFS podjęła decyzję z myślą o zyskach, jakie miała w przyszłości przynieść spółka WRJ-Serwis. Ponadto spółka TFS zdołała przejąć kontrolę nad spółką WRJ-Serwis i nieruchomością, na której budowano projekt WRJ.
- (47) W odniesieniu do konsolidacji spółek WRJ i WRJ-Serwis Polska twierdzi, że była to jedyna możliwość szybkiego doprowadzenia do przejścia i ukończenia projektu WRJ przez prywatnego inwestora, przy jednoczesnym zapewnieniu odzyskania maksymalnej części kapitału dotychczas zainwestowanego przez państwo.

5. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

- (48) Komisja otrzymała uwagi jednej zainteresowanej strony trzeciej, zdecydowanie sprzeciwiającej się subsydiom udzielonym przez Polskę. Przedmiotowa strona przypomina, że rury nigdy nie były wyrobami objętymi traktatem EWWiS oraz że przemysł rurowy musiał dokonać restrukturyzacji na własny koszt, bez pomocy państwa.

Akceptacja pomocy w danym przypadku stanowiłaby uszczerbek dla europejskiego przemysłu rurowego. Zainteresowana strona stwierdza również, że akceptacja pomocy może zagrozić podejmowanym przez nią próbom wykazania, że niektóre z krajów importujących rury dokonują przywozu do UE po cenach dumpingowych lub subsydiowanych. Ponadto argumentuje ona, że europejska branża rur stalowych bez szwu znajdowała się w szczególnej sytuacji gospodarczej ze względu na nadwyżkę zdolności produkcyjnej i konieczność wywozu dużych ilości w sytuacji, kiedy w 2007 r. rosła wielkość przywozu z Chin.

6. UWAGI POLSKI DOTYCZĄCE SPOSTRZEŻEŃ ZAINTERESOWANEJ STRONY

- (49) Komentarze zainteresowanej strony przekazano Polsce, która przedstawiła swoje uwagi dnia 16 lutego 2009 r. Polska popiera pogląd o konieczności przejrzystych zasad dotyczących uczciwej konkurencji na rynku rur.
- (50) Polska zgadza się ze stroną trzecią, że rury nigdy nie były wyrobami objętymi traktatem EWWiS oraz powtarza, że dopiero wielosektorowe zasady ramowe, które weszły w życie dnia 24 lipca 2002 r., włączyły producentów rur do „sektora hutnictwa żelaza i stali”. W związku z tym zakaz pomocy państwa na rzecz sektora rur ma zastosowanie dopiero od dnia 24 lipca 2002 r., kiedy weszła w życie „poszerzona” definicja sektora hutnictwa żelaza i stali.
- (51) Ponadto Polska powtarza, że spółka WRJ nigdy nie rozpoczęła działalności produkcyjnej, a spółka WRJ-Serwis zaprzestała produkcji w 2008 r. Polska podkreśla, że nigdy nie przyznała pomocy państwa na rzecz spółki WRJ.

7. OCENA ŚRODKA

7.1. Prawo właściwe i kompetencje Komisji

- (52) Przedmiotowe środki przyznano przed przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej, tj. przed dniem 1 maja 2004 r. Zasadniczo art. 107 i 108 TFUE nie mają zastosowania do pomocy, którą przyznano przed przystąpieniem i która nie była stosowana po przystąpieniu⁽⁸⁾. W drodze odstępstwa od powyższej zasady ogólnej, a tym samym w drodze wyjątku, Komisja posiada kompetencje w zakresie przeglądu pomocy państwa przyznanej przez Polskę w związku z restrukturyzacją krajowego hutnictwa żelaza i stali przed przystąpieniem do UE, na mocy protokołu nr 8 do traktatu o przystąpieniu.

⁽⁷⁾ Sprawa C-482/99, Stardust Marine, Rec. [2002], s. I-4397.

⁽⁸⁾ W wyroku z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawach połączonych T-273/06 i T-297/06 ISD Polska i in. przeciwko Komisji Sąd Pierwszej Instancji potwierdził, w pkt 90, że „strony nie podważają okoliczności, że co do zasady art. 87 WE i 88 WE nie mają zastosowania do pomocy przyznanej przed przystąpieniem, która nie jest już stosowana po przystąpieniu”. Zob. także motyw 108 decyzji Komisji 2006/937/WE z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie pomocy państwa C 20/04 (ex NN 25/04) na rzecz Huty Częstochowa SA (Dz.U. L 366 z 21.12.2006, s. 1) oraz motyw 202 i kolejne decyzji Komisji 2010/3/WE z dnia 6 listopada 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 19/05 (ex N 203/05) udzielonej przez Polskę dla Stoczni Szczecińskiej (Dz.U. L 5 z 8.1.2010, s. 1).

7.1.1. Protokół nr 8 jako *lex specialis*

- (53) W protokole nr 8 zawarty jest przepis zezwalający Polsce na zakończenie restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali podjętej jeszcze przed przystąpieniem. Restrukturyzację polskiego hutnictwa żelaza i stali przed przystąpieniem podjęto na mocy protokołu 2 do Układu Europejskiego i kontynuowano na mocy decyzji Rady Stowarzyszenia UE-Polska (zwanej dalej „decyzją Rady Stowarzyszenia”) (⁹).
- (54) W protokole 2 do Układu Europejskiego przyznano Polsce pięcioletni okres karencji, od roku 1992 do końca 1996 r., w ciągu którego kraj ten mógł wykorzystać do celów restrukturyzacji swego przemysłu stalowego EWWiS pomoc publiczną.
- (55) Wspomniany okres karencji przedłużono decyzją Rady Stowarzyszenia na kolejne osiem lat, licząc od dnia 1 stycznia 1997 r., lub do czasu przystąpienia Polski do UE. W okresie tym Polska mogła, w drodze wyjątku, w odniesieniu do „wyrobów stalowych” przyznawać pomoc publiczną na potrzeby procesu restrukturyzacji na warunkach wynikających z protokołu 2 do Układu Europejskiego (których stosowanie przedłużono na mocy decyzji Rady Stowarzyszenia) oraz na podstawie KPR, przedstawionego przez Polskę Komisji w kwietniu 2003 r. W lipcu 2003 r., po ocenie KPR przez Komisję, wniosek Polski został zatwierdzony przez państwa członkowskie (¹⁰).
- (56) Zgodnie z protokołem nr 8 Komisja uprawniona jest do monitorowania po przystąpieniu Polski do UE pomocy państwa przyznanej przez ten kraj hutnictwu żelaza i stali na podstawie protokołu 2 do Układu Europejskiego (a następnie na podstawie decyzji Rady Stowarzyszenia) oraz na podstawie KPR. Oprócz tego protokół nr 8 stanowi, że Komisja ma prawo zarządzić zwrot pomocy udzielonej z naruszeniem protokołu 2 do Układu Europejskiego oraz KPR. W związku z tym protokół nr 8 ma charakter *lex specialis*, zezwalając w drodze wyjątku i odstępstwa od zasad ogólnych na dokonanie z mocą wsteczną monitorowania i przeglądu pomocy państwa przyznanej przez Polskę krajowemu hutnictwu żelaza i stali przed przystąpieniem. Zostało to potwierdzone przez Sąd, który stwierdził, że protokół nr 8 stanowi *lex specialis* w odniesieniu do art. 107 i 108 TFUE i rozszerza przegląd pomocy państwa przeprowadzany przez Komisję na mocy TFUE na pomoc przyznaną na rzecz reorganizacji polskiego hutnictwa żelaza i stali w latach 1997–2003 (¹¹).

(⁹) Decyzja nr 3/2002 Rady Stowarzyszenia UE-Polska z dnia 23 października 2002 r. przedłużająca okres przewidziany w art. 8 ust. 4 protokołu 2 dotyczącego produktów Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali (EWWiS) do Układu Europejskiego (Dz.U. L 186 z 25.7.2003, s. 38).

(¹⁰) Decyzja Rady 2003/588/WE z dnia 21 lipca 2003 r. w sprawie spełnienia warunków ustanowionych w art. 3 decyzji nr 3/2002 Rady Stowarzyszenia UE-Polska z dnia 23 października 2002 r. przedłużającej okres przewidziany w art. 8 ust. 4 protokołu 2 dotyczącego produktów Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali (EWWiS) do Układu Europejskiego (Dz.U. L 199 z 7.8.2003, s. 17).

(¹¹) Sprawa T-288/06 z dnia 1 lipca 2009 r., *Huta Częstochowa SA*, Rec. [2009], s. II-2247, pkt 44.

7.1.2. Zakres kompetencji Komisji odnośnie do kontroli z mocą wsteczną na podstawie protokołu nr 8

- (57) W kontekście bieżącego postępowania Komisja musi ocenić, czy zakres kompetencji odnośnie do wyjątkowej kontroli z mocą wsteczną, o której mowa w motywach 53–56 powyżej, obejmuje również środki przyznane przez Polskę producentom rur przed przystąpieniem do UE. W tym celu należy dokonać wykładni podstaw prawnych mających zastosowanie w tym przypadku, tj. protokołu nr 8 w związku z protokołem 2 do Układu Europejskiego i decyzją Rady Stowarzyszenia, tak aby stwierdzić, czy przepisy te obejmują środki przyznane na rzecz polskich producentów rur przed przystąpieniem do UE.
- (58) Zgodnie z powszechnie uznawaną zasadą prawną wykładni przepisów *lex specialis*, stanowiących odstępstwo od przepisów ogólnych, należy dokonywać w sposób ścisły. Zastosowanie do wyżej wymienionych podstaw prawnych (zob. motywy 59–65 poniżej) ścisłej wykładni prowadzi do wniosku, że kompetencje Komisji w zakresie wyjątkowej kontroli z mocą wsteczną ograniczone są do środków przyznanych przed przystąpieniem na rzecz producentów produktów objętych EWWiS, tym samym nie obejmując środków na rzecz producentów rur.

7.1.3. Wykładnia podstaw prawnych

- (59) Kompetencje Komisji w zakresie monitorowania i kontroli z mocą wsteczną przedakcesyjnej pomocy dla polskiego hutnictwa żelaza i stali określono w ust. 12 i 18 protokołu nr 8. Na mocy ust. 12 Komisja i Rada są uprawnione do monitorowania realizacji KPR w okresie przed i po przystąpieniu, do roku 2006. Na mocy ust. 18 Komisja jest uprawniona do zarządzenia zwrotu pomocy państwa przyznanej z naruszeniem warunków określonych w protokole nr 8.
- (60) Ustęp 1 protokołu nr 8 stanowi, że pomoc państwa przyznana przez Polskę na potrzeby restrukturyzacji „określonych części polskiego hutnictwa żelaza i stali” uznaje się za zgodną z rynkiem wewnętrznym, pod warunkiem że: „okres, o którym mowa w artykule 8 ustęp 4 Protokołu 2 dotyczącego produktów EWWiS do Układu Europejskiego [...] został przedłużony do dnia przystąpienia”; przestrzegane są warunki określone w KPR; spełnione zostały warunki określone w protokole nr 8 oraz „żadna pomoc państwa dla celów restrukturyzacji nie zostanie wypłacona na rzecz polskiego hutnictwa po dniu przystąpienia”.
- (61) Z kolei w ust. 2 protokołu nr 8 wymaga się, by restrukturyzacja polskiego hutnictwa żelaza i stali, zgodnie z opisem w biznesplanach poszczególnych przedsiębiorstw wymienionych w załączniku 1, została zakończona nie później niż dnia 31 grudnia 2006 r. Ustęp 3 protokołu nr 8 stanowi, że do przyznania pomocy państwa w ramach programu restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali kwalifikują się wyłącznie przedsiębiorstwa wymienione w załączniku 1 do tego protokołu.

- (62) Ustęp 1 protokołu nr 8 zawiera wyraźne odwołanie do art. 8 ust. 4 protokołu 2 do Układu Europejskiego (stosowanie którego to przepisu przedłużono decyzją Rady Stowarzyszenia). Protokół 2 do Układu Europejskiego miał zastosowanie wyłącznie do „wyrobów stalowych EWWiS” (art. 8 ust. 4 protokołu 2), a zestawienie takich wyrobów stalowych zamieszczono w załączniku. Treść tego załącznika stanowiła powtórzenie wykazu wyrobów EWWiS zawartego w załączniku I do traktatu EWWiS, w którym z definicji „wyrobów stalowych EWWiS” wyraźnie wyłączone są rury („rury stalowe (bezszywowe lub spawane) [...] pręty stalowe ciągnione i szlifowane lub polerowane oraz odlewy z żelaza (rury, rury grubościennic i łączniki oraz inne odlewy z żelaza”).
- (63) Traktat EWWiS utracił moc z dniem 23 lipca 2002 r. Począwszy od tej daty pomoc państwa dla sektora hutnictwa żelaza i stali weszła w zakres ogólnych ram prawnych WE. Przy tej okazji postanowiono, że definicja europejskiego sektora hutnictwa żelaza i stali zostanie rozszerzona na producentów rur. Zmienioną definicję zamieszczono w art. 27 i w załączniku B do wielosektorowych zasad ramowych, w myśl których sektor hutnictwa żelaza i stali UE obejmuje „rury, przewody rurowe i profile drażone, bez szwu”, a także „spawane rury i przewody rurowe [...] z żeliwa lub stali”. Tę rozszerzoną definicję sektora hutnictwa żelaza i stali powtórzono następnie w załączniku I do wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007–2013⁽¹²⁾ oraz w art. 2 pkt 29 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych⁽¹³⁾.
- (64) Mimo tego stosownej zmiany, uwzględniającej nową definicję sektora hutnictwa żelaza i stali UE, rozszerzoną na producentów rur, nie wprowadzono w sposób wyraźny ani w protokole 2 do Układu Europejskiego, ani w decyzji Rady Stowarzyszenia. Protokół 2 do Układu Europejskiego utracił moc z dniem 31 grudnia 1996 r. Decyzją Rady Stowarzyszenia okres obowiązywania protokołu 2 do Układu Europejskiego przedłużono na osiem lat od dnia 1 stycznia 1997 r. lub do dnia przystąpienia Polski do UE (w zależności od tego, co nastąpi wcześniej). Artykuł 1 decyzji Rady Stowarzyszenia dotyczy „wyrobów stalowych” ogółem, przy czym zakres jego stosowania jest również wyraźnie powiązany z art. 8 ust. 4 protokołu 2 do Układu Europejskiego, dotyczącym wyłącznie wyrobów stalowych EWWiS. W szczególności przedłużenie obowiązywania protokołu 2 do Układu Europejskiego uzależniono od dostarczenia przez Polskę Komisji KPR i biznesplanów beneficjentów, które, jak stanowi art. 2 decyzji Rady Stowarzyszenia, „spełniają wymagania określone w art. 8 ust. 4 protokołu 2 oraz zostały poddane ocenie i zatwierdzone przez krajowy organ monitorujący pomoc państwa (Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów”).
- (65) W związku z powyższym Komisja stwierdza, że ust. 18 protokołu nr 8, interpretowany w świetle ust. 1–3 protokołu nr 8, a także protokołu 2 do Układu Europejskiego

oraz decyzji Rady Stowarzyszenia, nie daje Komisji kompetencji w zakresie kontroli pomocy przyznanej polskim producentom rur przed przystąpieniem.

7.1.4. Przepisy wykonawcze do Układu Europejskiego jako instrument wykładni

- (66) Niezależnie od dokonania wykładni prawnej zakresu stosownych podstaw prawnych (tj. protokołu nr 8, protokołu 2 do Układu Europejskiego oraz decyzji Rady Stowarzyszenia – zob. motywy 59–65 powyżej), Komisja zbadała także kwestię, czy przepisy wykonawcze przyjęte w celu stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa w Układzie Europejskim i protokole 2, przyjęte w 2001 r. przez Radę Stowarzyszenia UE-Polska (zwane dalej „przepisami wykonawczymi”)⁽¹⁴⁾, są istotne dla określenia zakresu kompetencji Komisji odnośnie do kontroli z mocą wsteczną środków zastosowanych przed przystąpieniem na rzecz polskich producentów rur.
- (67) Co do zasady przepisy wykonawcze zawierają przepisy proceduralne, które należy odróżnić od przepisów materialnych dotyczących pomocy państwa zawartych w Układzie Europejskim i protokole 2 do Układu Europejskiego. Należy jednak zauważyć, że przepisy wykonawcze zawierają również szczegółowe przepisy dotyczące kryteriów oceny zgodności pomocy odpowiednio z Układem Europejskim oraz z protokołem 2 do Układu Europejskiego.
- (68) Artykuł 2 ust. 1 zdanie pierwsze przepisów wykonawczych stanowi: „Ocenę zgodności przyznanej pomocy indywidualnej i programów pomocy z Układem Europejskim, jak stanowi art. 1 niniejszych przepisów wykonawczych, przeprowadza się na podstawie kryteriów wynikających z zastosowania przepisów art. 87 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, wraz z aktualnie obowiązującymi i przyszłymi przepisami prawa wtórnego, ramami, wytycznymi i innymi istotnymi aktami administracyjnymi obowiązującymi we Wspólnocie, a także z orzecznictwa Sądu Pierwszej Instancji i Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich oraz wszelkich decyzji Rady Stowarzyszenia podjętych na podstawie art. 4 ust. 3”. Przytoczony przepis ustanawia ogólną zasadę, zgodnie z którą materialne kryteria oceny zgodności pomocy państwa, w ujęciu ogólnym, z Układem Europejskim mają charakter „ewolucyjny”, w tym sensie, że uwzględniają bieżące zmiany w prawodawstwie UE i orzecznictwie sądowym.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 54 z 4.3.2006, s. 13.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 214 z 9.8.2008, s. 3.

⁽¹⁴⁾ Decyzja nr 3/2001 Rady Stowarzyszenia UE-Polska z dnia 23 maja 2001 r. w sprawie przyjęcia, na mocy art. 63 ust. 3, przepisów wykonawczych w celu stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa, o których mowa w art. 63 ust. 1 ppkt (iii) i ust. 2 Układu Europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Rzeczpospolitą Polską, z drugiej strony, oraz w art. 8 ust. 1 ppkt (iii) i ust. 2 Protokołu 2 w sprawie wyrobów Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali (EWWiS) do tego układu (Dz.U. L 215 z 9.8.2001, s. 39).

- (69) W drugim zdaniu art. 2 ust. 1 przepisów wykonawczych zawarto szczegółowe odniesienie do kryteriów zgodności na mocy protokołu 2: „W zakresie, w jakim przyznana pomoc lub programy pomocy zgodnie ze swym przeznaczeniem dotyczą produktów objętych protokołem 2 do Układu Europejskiego, zdanie pierwsze niniejszego ustępu stosuje się w pełni, z zastrzeżeniem, że oceny nie przeprowadza się w oparciu o kryteria wynikające z zastosowania przepisów art. 87 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, lecz w oparciu o kryteria wynikające ze stosowania przepisów Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali dotyczących pomocy państwa”. Ze sformułowania powyższego przepisu jasno wynika, że w przeciwieństwie do przypadku ogólnej pomocy, którego dotyczy art. 2 ust. 1 zdanie pierwsze (zob. motyw 68 powyżej), do celów pomocy, która objęta jest protokołem 2 do Układu Europejskiego, ewolucja kryteriów zgodności powiązana jest z traktatem EWWiS. Nie odniesiono się w sposób wyraźny do ewolucji kryteriów zgodności po wygaśnięciu traktatu EWWiS w 2002 r.
- (70) Artykuł 2 ust. 2 i 3 przepisów wykonawczych ustanawia mechanizm określający zmiany kryteriów zgodności UE, które ma uwzględniać Polska. W szczególności Polska zawiadamiana jest o wszelkich zmianach wspólnotowych kryteriów zgodności, które nie zostały podane do publicznej wiadomości, natomiast „jeżeli Rzeczpospolita Polska nie zgłosi zastrzeżeń co do takich zmian w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania oficjalnego zawiadomienia o nich, to stają się one kryteriami zgodności zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Jeżeli Rzeczpospolita Polska zgłosi zastrzeżenia, a także uwzględniając zbliżenie prawodawstwa, o którym mowa w Układzie Europejskim, przeprowadza się konsultacje zgodnie z art. 7 i 8 niniejszych przepisów wykonawczych”.
- (71) Nawet jeżeli Polska nie zgłosiła w terminie trzech miesięcy zastrzeżeń do zmiany wspólnotowej definicji sektora hutnictwa żelaza i stali, którą w 2002 r. rozszerzono również na producentów rur, takie zmiany w prawodawstwie wspólnotowym nie mogły mieć zastosowania do środków wykraczających poza zakres Układu Europejskiego, a mianowicie środków nieobjętych traktatem EWWiS. Oprócz tego protokół nr 8 ma charakter *lex specialis*, a co za tym idzie, ustalając zakres jego stosowania, Komisja nie może opierać się na poszerzeniu definicji unijnego sektora hutnictwa żelaza i stali po

wygaśnięciu traktatu EWWiS. Należy zatem uznać, że konieczne jest wyraźne rozróżnienie między, z jednej strony, „ewolucyjnym” charakterem prawa mającego zastosowanie do pomocy państwa dla polskiego sektora hutnictwa żelaza i stali na mocy Układu Europejskiego przed przystąpieniem do UE a, z drugiej strony, z konieczności ścisłą wykładnią zakresu kompetencji Komisji odnośnie do kontroli z mocą wsteczną, wynikającej z protokołem nr 8, protokołem 2 do Układu Europejskiego oraz decyzją Rady Stowarzyszenia.

8. WNIOSEK

- (72) W związku z powyższym Komisja musi uznać, że nie posiada kompetencji do przeglądu środków przyznanych na rzecz polskich producentów rur przed przystąpieniem, w szczególności zaś w latach 1997–2003, na podstawie protokołu nr 8. Niniejsze postępowanie zostaje zamknięte poprzez stwierdzenie braku kompetencji Komisji do oceny środków objętych niniejszym postępowaniem,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Formalne postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 108 ust. 2 TFUE, wszczęte pismem z dnia 23 października 2007 r. skierowanym do Polski, zamyka się z uwagi na brak kompetencji Komisji, w myśl przepisów protokołu nr 8 do traktatu o przystąpieniu Polski do UE, do przeglądu środków przyznanych przez Polskę w latach 2001, 2002 i 2003 na rzecz spółek WRJ i WRJ-Serwis.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Rzeczypospolitej Polskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 lipca 2010 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Wiceprzewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 8 października 2010 r.

wprowadzająca odstępstwo od decyzji 92/260/EWG i 2004/211/WE w odniesieniu do odprawy czasowej niektórych zarejestrowanych samców koni uczestniczących w zawodach jeździeckich podczas próbnych zawodów przedolimpijskich w 2011 r. lub igrzysk olimpijskich lub paraolimpijskich w 2012 r. w Zjednoczonym Królestwie

(notyfikowana jako dokument nr C(2010) 6854)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2010/613/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich⁽¹⁾, w szczególności jej art. 19 ppkt (ii),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją Komisji 92/260/EWG z dnia 10 kwietnia 1992 r. w sprawie wymagań dotyczących zdrowia zwierząt i świadectw weterynaryjnych dla odprawy czasowej zarejestrowanych koni⁽²⁾ przypisuje się państwa trzecie, z których dopuszczona jest odprawa czasowa zarejestrowanych koni do Unii, do określonych grup sanitarnych w celu stosowania odpowiednich wzorów świadectw zdrowia określonych w załączniku II do tej decyzji. Decyzja ta stwarza gwarancje, że niekastrowane samce koni w wieku powyżej 180 dni nie stanowią zagrożenia w zakresie wirusowego zapalenia tętnic koni.
- (2) W decyzji Komisji 2004/211/WE z dnia 6 stycznia 2004 r. ustanawiającej wykaz państw trzecich oraz części ich terytoriów, z których państwa członkowskie dopuszczają przywóz żywych zwierząt z rodziny koniowatych, nasienia, komórek jajowych i zarodków koni⁽³⁾, ustanowiono taki wykaz państw trzecich oraz części ich terytoriów, z których państwa członkowskie mają zezwolić na odprawę czasową zarejestrowanych koni, oraz określono warunki przywozu koniowatych z państw trzecich.
- (3) XXX Letnie Igrzyska Olimpijskie (igrzyska olimpijskie) odbędą się w Londynie, w Zjednoczonym Królestwie, w dniach od 27 lipca do 12 sierpnia 2012 r. Po nich, w dniach od 29 sierpnia do 9 września 2012 r., rozegrane zostaną XIV Letnie Igrzyska Paraolimpijskie (paraolimpiada). Przed zawodami jeździeckimi igrzysk olimpijskich i paraolimpiady, stanowiącymi integralną część igrzysk olimpijskich i paraolimpiady 2012 r., w ramach

próbnych zawodów przedolimpijskich w dniach od 4 do 10 lipca 2011 r. odbędą się zawody jeździeckie planowane jako międzynarodowe zawody w dyscyplinie WKKW (Wszechstronny Konkurs Konia Wierzchowego) w klasie dwie gwiazdki.

- (4) Nadzór weterynaryjny nad zarejestrowanymi końmi uczestniczącymi w zawodach jeździeckich próbnych zawodów przedolimpijskich, igrzysk olimpijskich i paraolimpiady sprawować będą właściwe organy Zjednoczonego Królestwa oraz organizatora zawodów – Światowego Związku Jeździeckiego (FEI).
- (5) Niektóre zarejestrowane samce koni, które zakwalifikowały się do udziału w tych wysokiej rangi zawodach jeździeckich, mogą nie spełniać wymagań określonych w decyzjach 92/260/EWG i 2004/211/WE w odniesieniu do wirusowego zapalenia tętnic koni. Należy zatem przewidzieć odstępstwo od tych wymagań dla zarejestrowanych niekastrowanych samców koni czasowo odprawianych do udziału w tych zawodach sportowych. W odstępstwie tym należy określić warunki zdrowotne zwierząt i wymogi w zakresie świadectw weterynaryjnych, aby wykluczyć ryzyko rozprzestrzeniania wirusowego zapalenia tętnic koni w wyniku rozplodu lub pobrania nasienia.
- (6) Ponieważ w Republice Południowej Afryki wirusowe zapalenie tętnic koni podlega obowiązkowi zgłoszenia i kontroli i od 2001 r. nie zgłoszono żadnego przypadku tej choroby, nie ma potrzeby rozszerzenia tego odstępstwa na konie posiadające świadectwo zdrowia zgodne ze wzorem „F” w załączniku II do decyzji 92/260/EWG.
- (7) Wymagania dotyczące kontroli weterynaryjnych w odniesieniu do przywozu z państw trzecich określono w dyrektywie Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 42.

⁽²⁾ Dz.U. L 130 z 15.5.1992, s. 67.

⁽³⁾ Dz.U. L 73 z 11.3.2004, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, s. 56.

- (8) Opracowanie zintegrowanego, skomputeryzowanego systemu weterynaryjnego Traces, przewidziane decyzją Komisji 2003/623/WE z dnia 19 sierpnia 2003 r. dotyczącą opracowania zintegrowanego skomputeryzowanego systemu weterynaryjnego pod nazwą Traces⁽¹⁾, obejmuje standaryzację dokumentów dotyczących zgłoszenia i kontroli, tak by zebrane dane mogły być właściwie zarządzane i przetwarzane w celu poprawy bezpieczeństwa zdrowotnego w Unii Europejskiej. Z tego względu Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 282/2004 z dnia 18 lutego 2004 r. wprowadzające dokument zgłoszenia i kontroli weterynaryjnych dotyczących zwierząt wwożonych do Wspólnoty pochodzących z krajów trzecich⁽²⁾.
- (9) Decyzją Komisji 2004/292/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie wprowadzenia systemu TRACES⁽³⁾ utworzono jedną wspólną elektroniczną bazę danych („TRACES”), aby monitorować przemieszczanie zwierząt wewnątrz Unii Europejskiej oraz z państw trzecich, a także dostarczać wszelkie dane referencyjne odnoszące się do handlu tymi towarami.
- (10) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 599/2004 z dnia 30 marca 2004 r. dotyczące przyjęcia zharmonizowanego wzoru świadectwa i sprawozdania z kontroli związanych z wewnątrzwspólnotowym handlem zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego⁽⁴⁾ określa format identyfikacji przesyłki, który pozwala odwołać się do dokumentów w zakresie zdrowia zwierząt, które towarzyszyły zwierzęciu do punktu kontroli granicznej w miejscu wjazdu do Unii Europejskiej.
- (11) Decyzja Komisji 2009/821/WE z dnia 28 września 2009 r. ustalająca wykaz zatwierdzonych punktów kontroli granicznej, ustanawiająca niektóre zasady kontroli przeprowadzanych przez ekspertów weterynaryjnych Komisji oraz ustanawiająca jednostki weterynaryjne w systemie TRACES⁽⁵⁾ zawiera szczegóły dotyczące sieci komunikacyjnej łączącej jednostki weterynaryjne w państwach członkowskich, której zadaniem jest śledzenie przemieszczania zwierząt, na przykład czasowo odprawianych zarejestrowanych koni.
- (12) Wspólny weterynaryjny dokument wejścia wydany zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 282/2004 w połączeniu z dalszą certyfikacją przemieszczania takich koni z państwa członkowskiego będącego pierwszym miejscem przeznaczenia do innych państw członkowskich („dalsza certyfikacja”) jest najbardziej odpowiednim instrumentem gwarantującym, że zarejestrowane niekastrowane samce koni czasowo odprawiane zgodnie z określonymi warunkami dotyczącymi wirusowego zapalenia tętnic koni opuszczają Unię Europejską w terminie krótszym niż 90 dni od wjazdu oraz niezwłocznie po zakończeniu zawodów jeździeckich, w których uczestniczyły.
- (13) Ze względu na to, że TRACES nie obejmuje dalszej certyfikacji w sekcji VII wzoru świadectwa zdrowia zgodnie z decyzją 92/260/EWG, konieczne jest powiązanie tej dalszej certyfikacji z poświadczeniem zdrowotności zgodnie z załącznikiem B do dyrektywy 90/426/EWG za pomocą wspólnego weterynaryjnego dokumentu wejścia.
- (14) Biorąc pod uwagę znaczenie tych zawodów oraz niewielką liczbę dobrze znanych pojedynczych koni przywożonych do Unii Europejskiej zgodnie ze szczególnymi warunkami określonymi w niniejszej decyzji, dodatkowe procedury administracyjne wydają się odpowiednie.
- (15) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Na zasadzie odstępstwa od art. 1 decyzji 92/260/EWG oraz art. 6 lit. a) decyzji 2004/211/WE państwa członkowskie zezwalają na odprawę czasową zarejestrowanych niekastrowanych samców koni, które nie spełniają wymagań dotyczących wirusowego zapalenia tętnic koni ustalonych w lit. e) ppkt (v) sekcja III wzorów świadectw „A”–„E” określonych w załączniku II do decyzji 92/260/EWG, pod warunkiem że konie te:

a) są przeznaczone do udziału w następujących zawodach jeździeckich w Londynie, w Zjednoczonym Królestwie:

- (i) próbne zawody przedolimpijskie w dniach od 4 lipca 2011 r. do 10 lipca 2011 r.;
- (ii) XXX Letnie Igrzyska Olimpijskie („igrzyska olimpijskie”) w dniach od 27 lipca 2012 r. do 12 sierpnia 2012 r.;
- (iii) XIV Letnie Igrzyska Paraolimpijskie („paraolimpiada”) w dniach od 29 sierpnia 2012 r. do 9 września 2012 r.; oraz

b) spełniają warunki określone w art. 2 niniejszej decyzji.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby koniom, o których mowa w art. 1 („konie”), towarzyszyło świadectwo zdrowia zgodne z odpowiednim wzorem „A”–„E” określonym w załączniku II do decyzji 92/260/EWG. Do wzoru wprowadzono następujące zmiany:

a) do sekcji III lit. e) ppkt (v) dotyczącego wirusowego zapalenia tętnic koni dodaje się zapis w brzmieniu:

„albo

— zarejestrowany koń jest odprawiany zgodnie z decyzją Komisji 2010/613/UE”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 216 z 28.8.2003, s. 58.

⁽²⁾ Dz.U. L 49 z 19.2.2004, s. 11.

⁽³⁾ Dz.U. L 94 z 31.3.2004, s. 63.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 94 z 31.3.2004, s. 44.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 296 z 12.11.2009, s. 1.

b) do części sekcji IV, którą wypełnia urzędowy lekarz weterynarii, dodaje się tiret w brzmieniu:

„— koń jest przeznaczony do udziału w zawodach jeździeckich podczas próbnych zawodów przedolimpijskich w lipcu 2011 r./igrzysk olimpijskich w lipcu i sierpniu 2012 r./paraolimpiady w sierpniu i wrześniu 2012 r. (podkreślić właściwe oraz skreślić niewłaściwe),

— zapewniono wywóz konia z Unii Europejskiej niezwłocznie po zakończeniu zawodów jeździeckich w ramach próbnych zawodów przedolimpijskich/igrzysk olimpijskich/paraolimpiady (podkreślić właściwe oraz skreślić niewłaściwe) w dniu (wpisać datę) w punkcie wyjazdu (wpisać nazwę punktu wyjazdu),

— koń nie jest przeznaczony do rozplodu ani do pobierania nasienia podczas pobytu w państwie członkowskim Unii Europejskiej i pobyt ten jest krótszy niż 90 dni.”.

2. W przypadku koni państwa członkowskie nie wprowadzają alternatywnego systemu kontroli przewidzianego w art. 6 dyrektywy 90/426/EWG.

3. Status koni nie może zostać zmieniony z wjazdu czasowego na stały.

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby oprócz kontroli weterynaryjnych koni zgodnie z dyrektywą 91/496/EWG organy weterynaryjne, które wydają wspólny dokument weterynaryjny wejścia (CVED) zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 282/2004, podejmowały także następujące działania:

a) powiadamiały punkt wyjazdu wskazany w świadectwie w sekcji IV, o której mowa w art. 2 lit. b), o planowanym wywozie z Unii Europejskiej, wypełniając pkt 20 CVED; oraz

b) przekazywały za pośrednictwem faksu lub wiadomości e-mail: informację o przyjeździe koni lokalnej jednostce weterynaryjnej (GB04001) określonej w art. 2 lit. b) ppkt (iii) decyzji 2009/821/WE, odpowiedzialnej za miejsce zawodów jeździeckich, o których mowa w art. 1 („miejsce zawodów”).

2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby w drodze z państwa członkowskiego, wskazanego we wspólnym dokumencie weterynaryjnym wejścia jako pierwsze miejsce przeznaczenia, do kolejnego państwa członkowskiego lub do miejsca zawodów koniom towarzyszyły następujące dokumenty w zakresie zdrowia zwierząt:

a) świadectwo zdrowia wypełnione zgodnie z art. 2 ust. 1, z uzupełnioną specjalną sekcją VII dotyczącą certyfikacji przemieszczania między państwami członkowskimi; oraz

b) poświadczenie zdrowotności zgodne z załącznikiem B do dyrektywy 90/426/EWG, które należy zgłosić miejscu przeznaczenia w formacie określonym w rozporządzeniu (WE) nr 599/2004 i które powinno zawierać w sekcji I.6 części I tego formularza odesłanie do świadectwa, o którym mowa w lit. a).

3. Państwa członkowskie, które otrzymały zgłoszenie dotyczące przemieszczania koni zgodnie z ust. 2, potwierdzają przyjazd koni w pkt 45 części 3 CVED.

Artykuł 4

Zjednoczone Królestwo dopilnowuje, aby właściwe organy w współpracy z organizatorem zawodów, o którym mowa w art. 1, oraz wyznaczonym przedsiębiorstwem transportowym podejmowały środki niezbędne do zagwarantowania:

a) że konie dopuszcza się do miejsca zawodów tylko pod warunkiem, że ich przemieszczanie z państwa członkowskiego będącego pierwszym miejscem przeznaczenia wskazanym w CVED do Zjednoczonego Królestwa jest udokumentowane zgodnie z przepisami art. 3 ust. 2; oraz

b) że konie te opuszczają Unię Europejską niezwłocznie po zakończeniu zawodów.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 października 2010 r.

W imieniu Komisji
John DALLI
Członek Komisji

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) nr 665/2010 z dnia 23 lipca 2010 r. dotyczącego wydawania pozwoleń na przywóz ryżu w ramach kontyngentów taryfowych otwartych rozporządzeniem (WE) nr 327/98 dla podokresu lipiec 2010 r.

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 193 z dnia 24 lipca 2010 r.)

Strona 13, załącznik, tabela „a) Kontyngent na ryż bielony lub półbielony objęty kodem CN 1006 30, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 327/98” otrzymuje brzmienie:

„Pochodzenie	Numer porządkowy	Współczynnik przydziału na podokres lipiec 2010 r.	Całkowite ilości dostępne w podokresie wrzesień 2010 r. (w kg)
Stany Zjednoczone Ameryki	09.4127	— ⁽¹⁾	10 026 128
Tajlandia	09.4128	— ⁽¹⁾	2 623 395
Australia	09.4129	— ⁽¹⁾	790 000
Inne pochodzenie	09.4130	— ⁽²⁾	0

⁽¹⁾ Wnioski obejmują ilości mniejsze lub równe dostępnym: wszystkie wnioski mogą zatem zostać pozytywnie rozpatrzone.

⁽²⁾ Brak współczynnika przydziału dla tego podokresu.”

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

